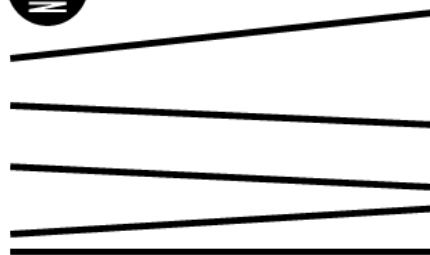

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Leisewitz, Johann Anton.; [Johann Anton
Leisewitz] ; oversat af N. H. Weinwich.

Titel | Title:

Julius af Tarent, et Sørgepil i 5 Handlinger

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : L. Simmelkiær, 1783

Fysiske størrelse | Physical extent:

91 s.

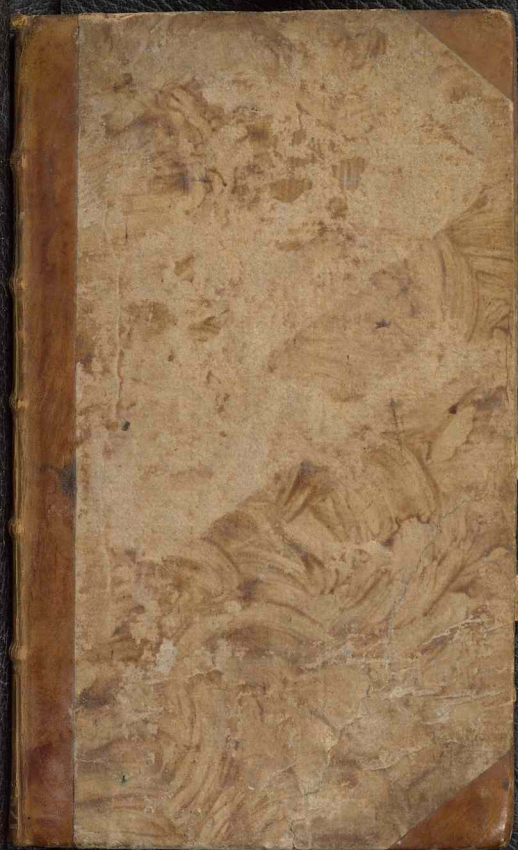
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, - 39 - 8°

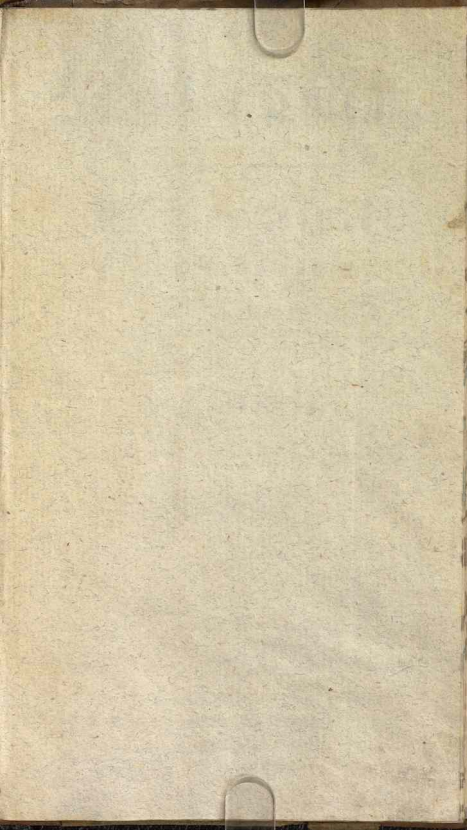
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00508 4

+DEX

Josephine's Account

1845

Julius af Tarent,

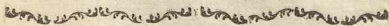
Et Sorgespil

i fem Handlinger

oversat

af

N. H. Weinwich.

Kiøbenhavn, 1783.

Trykt og sælges hos L. Simmelkær.
boende paa Amager, Torv No. 48.

Journal of Botany

Vol. 1

1842

1842

1842

Til

det den 1 Martii 1782

oprettede private

Dramatiske Selskab.

Mine Herrer!

Jeg er overbeviist om, at jeg intet
værdigere Selskab kan tilegne denne
min Oversættelse end Deres. Jeg
har selv været saa lykkelig at være
et Bidne til, hvor mange heldige
Dyrkere og fornuftige Høiagtere af
Thalias og Melpomenes Helligdomme
Selskabet tæller iblandt dets Medlem-
mer. Maatte jeg kun have lagt min
Hengivenhed for Selskabet herved for
Dagen og have bidraget noget til
Medlemmernes indbyrdes Fornøielse.

Oversetteren.

Handlende Personer.

Constantin, Fyrste af Tarent.

Julius, }
Guido, } hans Sønner.

Erkebiskoppen af Tarent, hans Broder.

Grevinde Cicilia Nigretti, hans Søsterdatter.

Blanka.

Grev Aspermonte, Julius's Ven.

Abbedinden i Justines Kloster.

En Pæge.

Diepersoner.

Scenen er i Tarent imod Slutningen af det femte
tende Aarhundrede.

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text, likely a title or header, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Første Handling.

Første Optrin.

(Et Gallerie paa det førstelige Slot. Julius og Aspermonte spadserer sammen.)

Aspermonte. Ubegribeligt — Deres Kierlighed var jo allerede helbredet indtil Melancholie; denne heele Maaned igiennem saa roelig!

Julius. Ak! min Ven, Kierlighed har hævned sig for denne Maaned, alt det bittere, som skulde være fordeelt til enkelte Dage, udgydede den over denne eene Nat. — Just derfor bræktes Skyen, fordi det ikke regnede til rette Tid.

Aspermonte. Jeg forstaaer hidindtil intet — endnu i Gaar Aftes var de saa rolig, hvad er Karsag til denne hastige Forandring?

Julius. En vaagende Drøm, altsaa noget endnu mindre end en Drøm. Da jeg i Aftes kom op paa mit

Kammer, begyndte Maanen at kaste et par Straaler derind, og disse faldt just paa Blankas Billede. Jeg saae paa det og syntes, at hendes Ansigt trak sig sammen til Graad, et Dieblig derefter saae jeg klare Perler at rulle ned over hendes Kinder. Det var Indbildning; men en Indbildning, som kunde gøre mig al Virkelighed mistænkelig. — Disse Taarer bortskyllede min heele Standhaftighed. Jeg havde en Nat — en Nat — Troe mig min Ven, vor Siel er et enkelt Væsen — havde den Byrde, som i Nat laae paa min, besværet en sammensat, da havde Deelenes Sammenskytelse gives efter, og Støvet havde samlet sig til Støv.

Aspermonte. Ak! jeg kiender denne Tilstand for vel.

Julius. Hvad vilde de kiende — De kan ikke nævne mig en Følelse, uden jeg har havt den. Jeg blev stedse tumlet fra den eenne Ende af den menneskelige Natur til den anden, ofte ved et Spring fra modsat Følelse til den modsatte; ofte slæbet igiennem alle de Følelser, som ligge imellem disse.

Alle Mueligheder ere gaaet mig forbi, og nodsøndig maae jeg have seet min Skiebne i en af dem — Engang havde jeg allerede opbrudt Klosteret, og ført hende ind i mit Kammer — men da jeg traadte hen til Brude-Sengen, saae min Fader ind i den med en vemodig faderlig Mine — strax lod jeg hendes Haand fare.

Aspermonte. Benyttede de dem ikke heraf, som de da ikke Deres Fornuft til Hielp?

Julius. Virkelig syntes Fornuften at opvække disse Forestillinger. Jeg raabte "Julius, Julius, vær en Mand". Ja, jeg udtalte dette Julius, Julius! som om Standhaftighed selv havde udtalt det; men disse Ord, "vær en Mand", hensmeltede igien i et Kierligheds Suk.

Aspermonte. Naabne dem kun for mig, ædle unge Menneske, mit Hierte er værdigt at modtage Deres Smærter.

Julius. Og hendes guddommelige Billede — Jeg seer det altid i tusende Optrin, i tusende Skikkelser, hvorledes hun laante Undigheder af enhver Alder, frimodig Uskyldighed af Barndommen, Interesse af Ungdommen, og hvorledes Kierligheden indgav Hende Banghed ved mit første Kyss. Og den hellige Mine af hendes nu værende Stand — andet kan den ellers ikke give hende, Religionens Lue har allerede lutret hendes gandske Væsen. Og vi komme kun her til en vis Streg — paa hvin Side af den blive Menneskene ikke Engle, men Overmere.

Forestil dem engang Aspermonte den bedende Blanka — Hvad, de staaer stille? — Denne Forestilling har de vist nu første Gang; og de springer ikke op som en Rasende?

Aspermonte. Prinds, de er min Mester — Aldrig var nogen Kierlighed saa stærk. De har Ret, jeg kiender intet.

Julius. De veed endnu ikke det værste — Jeg saa endnu engang paa hendes Billede og tænkte paa hvad hun i Nat var beskæftiget med; hvorefter hun maaskee græd over min Utroeskab, og Maanen skinnede igiennem hendes lille Vindue, hen paa hendes Crucifix og Breviarium, om maaskee en Straale faldt hen paa mit Billede, og i Steden for jeg saa Taarer paa hendes, saa hun paa mit en spodsk Patter. Helvede kom hendes Indbildning til Hielp og Korbgangens Hvalvinger gienlydede af en Helved-Patter.

Aspermonte. Helvede sendte dem saadan en Forestilling.

Julius. Den enkelte udsødelige Siel kunde ikke heller bære denne Forestilling, Jeg tabte en Tid lang al Følelse, da jeg igjen begyndte at tænke, var den første Storm af Sindslidelserne forbi for den Gang, Dødsdødsens Tid tog allerede sin Begyndelse.

Da jeg vankede om i Gørfalen, hørte jeg at min Vagt uden for Døren snorkede. Aldrig har jeg misundet noget Menneske saa meget, som denne Drabant, om han endog elsker, saa kan han dog snorke, tænkte jeg ved mig selv; Jeg har et Hjerte og er en Fyrste — det er min Ulykke — Hvorledes skal jeg stille min Begierlighed efter Følelse — man borttager mig min Kiæreste, og ingen Fyrste har nogensinde haft en Ven. Ak! hvem som ligger ved en Vens Bryst, forglemme ei i sin Lykke de Elendige

og opofre undertiden gode Hyrster en Taare. — Disse Betragtninger førde mig paa et Udkast; hvad er dig i Veien faldt mig ind, før hende bort og stul dig med hende i en Aftrog paa Jorden; kast dit Purpur af og lad den første Nar optage det, som finder det. Kun om Tiden, naar det Skulde skee, var jeg ikke eenig med mig selv — undertiden tænkte jeg at bie til en vis Tid for at spare min Fader videre Gremmelse — De forstaaer mig — men overalt syntes det mig for lange at bie til i Morgen. Morgensøden brød just frem, da jeg saaledes drømmede: jeg gik i Haven og drømmede endnu ligesaa sødt, da de kom til mig.

Aspermonte. Saa beklager jeg virkelig at jeg forstyrrede dem.

Julius. Min Ven, endskjønt jeg raver om af Kierlighed, saa veed jeg dog endnu saa meget, at jeg raver. Aspermonte, de maae lede mig. Giv mig Raad i Hensigt til min Beslutning — men elsker de mig ogsaa i Sandhed?

Aspermonte. Dette Spørgsmaal, saavel som hvad de forhen sagde, fornærmer mig. Har de da forglemmt alting, at jeg opofrede mig gandske til dem, fordi jeg kiendte deres Hjerte, og vidste, hvor fælden Hyrster have Venner, at den Tvivl opsteg hos mig selv, at jeg maaskee i dem hviagtede ikke Mennesket, men Hyrsten — Veed de da ikke mere, hvorledes vi den Tid afgjorde det; jeg skulde være gandske uaf-

hængig — ja endog hemmelig betale dem for min Underholdning ved deres Hof?

Julius. (omfavner ham) Forlad mig denne Hidfighed, Blanka spurgte mig ogsaa i Kierlighedens Tummel, elsker du mig Julius?

Aspermonte. Dog jeg giver dem en overbevisende Prøve, naar de vil udføre deres Forsæt og ingen Tyrstie være mere, saa følger jeg med dem.

Julius. Altsaa skal jeg udføre min Bestutning?

Aspermonte. Betænk dem Prinds. De er et Lands Haab — den Pligt, som forbinder dem med det Hele.

Julius. Forskaan mig for deres Philosophie, Philosophie for Sindslidelserne, Harmonie for den Døve.

Aspermonte. Saa var de dog i det mindste først forsikret om, at deres Bestutning er en Bestutning; en Drøm kuldkastede deres forrige System og en nye Drøm kan omkaste deres nu værende, bide i det mindste en Maaned.

Julius. Jeg vil bide (han omfavner ham) men anderstyt de mig, understyt de mig i denne Maaned.

Andet Optin.

Julius. Aspermonte. Guido.

Guido. Du lader mig lange vente efter dig: og jeg har dog vigtige Ting at tale med dig.

Julius.

Julius. Om Forladelse.

Guido. Broder! den Tøse som herfter mellem os, er ikke efter mit Sind. Jeg kan hade, hades som en Mand — Men der gives et vist dunkelt Had, da man ei vil tilstaae, at man elsker hinanden meer. Dette har jeg Affkye for. — Da gøre de endnu deres Sædvaner med, uden Fortroeligheds Mand og opføre sig imod det uddøde Venstabs Lege, som om det levede endnu, føre det til Bords og til Sengs med sig. — Sandelig disse Venner ere et ælckiereste Willede, Dinene fuld af Had og nedentil Munden i en saa naturlig venstabelig Mine, som om Træ-Musfler bleve truede med en Traad.

Julius. Lad os holde op med dette.

Guido. Der træffer du en nye Caracteer — De frygte altid for i Tiden at komme paa den stridige Punkt, gaae fædse hundrede Mile rundt om den, taler heller om ostindiske falsomme Dyr end om sig selv — Men jeg vil heller have et friskt Snit i mit Saar end at der skal gaae Edder deri.

Julius. Men om der nu ikke var noget Saar.

Guido. Du vil svare mig Broder. Got, saa lad mig først tale, du veed mine Rettigheder til Blanka — Det formindsker dem ikke, at min Fader sendte mig for fem Maaneder siden i den Candiske Krig og hende i Kloster, for vores Strid om hende, jeg opgiver ikke mine Rettigheder; det maatte jeg sige dig paa nye efter min Tilbagekomst.

Julius.

Julius. Dine Rettigheder . . .

Guido. Lad mig tale ud. Jeg har tilsagt hende min Kierlighed sørend du, og det for en stor Forsamling. Kaldet hende, min Kiereste i det gandske Feldtog, endog ved kongelige Naaltider — Jeg har ofte hørt Fruentimmerne hviske ved Ridder-Spil "Guido af Tarent — og hun heder Blanka". Da jeg i Stormen for Candia allersørst besteg Murene, udraabte jeg tydelig hendes Navn, og hele Krigs-Hæren raabte det efter mig. See min Vre staaer i Pant, men jeg vil løse den igien.

Julius. Men Blanka selv.

Guido. Tie stille dermed, Broder, Skionhed er den naturlige Priis for Tapperhed — og deri have Fruentimmerne ingen Stemme. Spørger man Rosen, om den vil tilaande den sin Uddunstning, som har Lugt? — Og hvormed har du fortient hende, troe mig, naar man seer dig løbe omkring i Pommeranz Skoven, som en af Elskov syg lille Pige, skulde man snarere holde dig for Prisen end for Seierherren selv.

Julius. Broder, du bliver uudstaaelig fornærmende.

Guido. Got! lad mig kun beholde min Ret til Blanka — og gjør du saa, hvad dig behager, bliv en voksen Piges Duffe, kom til hende, naar hun lokker ad dig, som en tam Vagtel. Jag Fluerne bort fra hende, naar hun sover — Vær selsom, pluk Fioler, glød dig, naar Solen staaer op og den gaar ned.

ned. Lad imidlertid din Aspermonte regiere Tarentinerne, hvad kommer det dig ved enten de ere lykelige eller ei, nok du forstaaer at elske din Pige; og det trods enhver Spurre.

Julius. Hold inde Broder og lad dig sige.

Guido. Og naar du dser i hendes Skød, saa lad dig oprette et Grav-Mæle, nær ved vor tappre Stamme-Faders Theodoriks Trophæer — Lad Bildhuggeren udziire det med Roser og Viin-Ranker, sæt paa det et par Duer, som nebbes, neben til en grædende Amor og en sovende Historie — Men lad for alting udhugge derpaa: "her ligger en Fyrste af Tarent". Det kan have sin Nytte — Omendskiont dette Gravmæle endog stod midt i vor Arve-Begravelse — Ja vist . . .

Julius. Jeg hører, Broder, du vil jeg skal gaae — Jeg gaaer (gaaer ud.)

Tredie Optrin.

Guido. Aspermonte.

Guido. (spodsk) Han vil holde Operationen ud som en Mand? Kan han dog ikke engang taale at man undersøger Skaden — Ikke at ville høre Sandheden — Har den sølsomme Siel derfor læst Plato. Da holder jeg mere af min simple menneskelige Forstand. At handle, Aspermonte er det, som gjør en Mand, og naar det kommer til den Punkt, saa er deres Philosophie død, vist nok ind-

bald.

balsamert med høie Sentenzer, men dog død. (Aspermonte vil gaae) Bliv de kun her; denne Lyst til Speculation har han faaet af dem. Og om jeg just ikke har sagtet i deres Fægtstoler med Syllogismer, saa vil jeg bevise dem, ja bevise vil jeg dem, at Speculation dræber Modet. Hm, sagde de noget? Aspermonte. (koldt) Nei.)

Guido. Eiden jeg just er i Hidsighed — og i den har endnu ingen med sit Vidende sagt Usandhed — Hvad har da den Commerfugl for en Ret til at være min Medbeiler; hvoraf veed vi at han har Hjerte? Har han nogensinde seet en Læer? Og som jeg sagde ham, mandig Tapperhed fortjener alene Fruentimmerens Skionhed. Hvorfor har ellers Fruentimmeret den stærke Bølle af sin Svaghed og Mandspersonen Modet? Allerede i Fruentimmerets Natur see vi nogenledes Mandspersonens Fortieneste bestemt, og alle andre Fortienester, som ere Folger af de menneskelige Indretninger, kan ikke ophæve denne Naturens Lov. Han er en Stakkel — Kan de fremsføre noget til at igiendrive mig?

Aspermonte. (koldblodig) Glet Intet, naadige Herre.

Guido. Intet? Jeg vil endnu sige dem mere. Iulius har allersørst indført Blødagtighed i vort Huue. Men han vil blive en Herkules imod sine Efterkommere, Blødagtighed er det eeneste, hvori en Discipel naturligvis bringer det videre end sin Mester, og den sidste synker altid dybere, ligesom den

der

der sidst træder paa en moradsig Grund, dette kommer endogsaa middelbar fra dem — fra dem, Aspermonte. Er de stum? Denne blot forstilt Koldsinighed fortryder mig. Fortiener jeg ikke at de skal tale med mig?

Aspermonte. Vrinds, jeg kan tale. Jeg kan tale, men for nærværende Tid kan de ei høre.

Guido. Ha vittige Siel. Jeg føler den gandske Vægt af denne Bestemmelse. — Fylbesigigelse! (Han trækker ud) som Fyrste er jeg ophøiet over deres Fornærmelse. Men her vil jeg heller være fornærmet, end Fyrste — træk ud.

Aspermonte. Jeg vil aldrig slaas paa deres Faders Slot med hans Søn. —

Guido. Træk ud eller jeg lægger dem paa Stedet.

Aspermonte. (trækker ud, de sagte, Aspermonte forsvæver sig kun.) Seer de Vrinds, jeg skaaner dem.

Guido. Skaane mig, skaane mig, forskrækkeligt — det udfordrer min gandske Hævn. (Han sætter hidsigere) (Erkebiskoppen kommer og træder imellem dem.)

Erkebiskoppen. Guido! Guido! vil du opvågne din Fader paa hans Fødselsdag med Kaardes Larm. (til Aspermonte) Og de trækker ud imod deres Herres Broder?

Guido. (til Aspermonte) Det maae være nok for denne Gang — men forglem de kun ikke for denne Gang (til Erkebiskoppen) jeg tvang ham dertil.

Asper

Aspermonte. De har seet, at jeg er ingen Stumper; men et Veriis er nok. Jeg skal aldrig give ham flere.

Fjerde Optrin.

Erkebiskoppen, Guido.

Erkebiskoppen. Guido, Guido, allerede igjen i Hidslighed.

Guido. Hvor kunde jeg andet? Han bragte mig ved en paatagen Koldfindighed til det yderste, faademe hidende Fornærmelser med et saa eenfoldigt Ansigt, som om han endog havde været for dum til ArveSynden.

Erkebiskoppen. Jeg kender dig, du opegger altid først.

Guido. Hvem opegger først, den som siger et hidstigt Ord, eller den som bringer det dertil ved tusinde Daarligheder og stumme Fornærmelser? Hvem maatte ikke briste, naar han seer disse lærde Drengs sidde i deres Lehn:Stole og løbe over af Wiisdom — der sladdre de om Uddødelighed, om Frihed og om det høieste Gode, see alvorligere ud end Marcus Porcius Cato, naar han havde Mave-Pine og dog har alt dette Sladder endnu ikke virket andet end en stille Legems Bevægelse hos Sladdrerens.

Erkebiskoppen. Men jeg beder dig, Guido, omendstønt dette var saa, hvad kommer det dig ved?

Guido.

Guido. Og alt dette bliver opløst med store Mænds Exempler. Men ved Himmelen! den som kan være en Helt, bliver ingen Historicus — Det staaer den ledige Julius i Vrens Tempel, blæser Støvet af Alexanders Billed-Støtte, stryger en nye Fernis over Cæsars Ansigt, og gabes paa Ciceros forunderlige Næse. Saa mange glimrende Exempler veed han — Laae der Spirer i ham til noget stort, saa var han selv bleven een Helt — eller og han havde dræbt sig selv — Han kan den heele Aften læse en Helts Levnet og Bedrifter og dog sove roelig om Natten.

Erkebiskoppen. Saa hør dog endelig op Guido.

Guido. Men dette er Frugterne af den priseliggende Rolighed, hvori enhver Dyd rustes — O jeg føler det selv! hvorfor kaldte min Fader mig tilbage fra Krigen mod de Vantroende — Her sidder jeg nu og maae sfiere Tænderne naar jeg hører Esclerretninger om mine Venner som blive berømte, og (i det han stamper med Foden) synge et Te Deum naar Fjeldslagte blive vundne uden mig — Vær mig ikke imod Hr. Farbroder, lad mig dog i det mindste bide i Staaltraaderne paa mit Fugle-Buur.

Erkebiskoppen. Got, men hvorefter begierer du, at enhver skal tænke saa chimæriske, som du?

Guido. Naar dette er Chimærer, saa vil jeg ei give dette Raardeste for den heele menneskelige Slægt. Men jeg føler det her (han staaer sig for Brystet) at jeg tænker noget virkelig.

Erkebiskoppen. Got nok, men hvorfor skal enhver tænke saaledes som du, hvorfor disse evige Sammenligninger imellem dig og Julius?

Guido. Gjør han ikke disse Sammenligninger selv, staaer mig allesteds i Veien, sladder, hvor jeg handler, klynker, hvor jeg elsker.

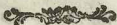
Erkebiskoppen. Angaaende den Post kunde i for lang Tid siden været rolige — Blanka er Dronne.

Guido. Hr. Farbroder, Guidos Udkaft kan allesammen blive forstyrrede, men han opgiver ikke et eneste. Jeg vedder gierne med Skiebnen. Lad den sette, hvad Ende mine Hensigter vil faae, jeg setter mit Liv. — Jeg synes at Spillet er ei ulige. Der er min Haand, staae de til i Skiebne's Navn.

Erkebiskoppen. Betænk hvad du sladder, Blanka staaer under Kirkens Magt og Skyds.

Guido. Jeg veed, hvad de vil sige. Jeg veed at et Feldtslag er at regne mod en Errid med Kirken kun som en Fegt-Dvælske mod et Feldtslag, men. —

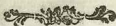
Erkebiskoppen. Holdt inde Guido, jeg har allerede hørt meget som Farbroderen ikke burde høre. Nu vil du sige noget, som Biskoppen ikke tør høre (han gaaer bort.)

Femte Optrin.

Guido.

Hm — (Pause) jeg er ikke saa let, som jeg skulde
 være efter en Tvekamp. Det var dog kun en halv
 og oven i Kibbet lade de mig alle endnu staae som en
 Banvittig, i hvis Tænkemaade man ei tør gaae lige
 ind, at han ej skal blive rasende — Men hvad gjør
 det til Sagen, at andre satte mine Grundsætning-
 ger — Himlen skee Tak at jeg har nogle og at jeg
 kan beholde dem, omendskönt et Fruentimmer kje-
 ler for mig og en Dievel truer mig. Hvad var
 Guido uden denne Standhaftighed — Magt, Styr-
 ke, Liv, lutter Skaller, som Skiebnen aspiller, naar
 den vil — Men mine faste Beslutninger ere just
 det, som er mit egentlige selv — og da svækkes
 dens Kraft, hvorfor skulde jeg ikke udføre mine
 Udkast. Den livløse Natur bøier sig lydig under
 Heltens Haand og hans Planer kan kun udvikles ved
 en anden Heltes, og er dette Tilfælde her? At ud-
 rive et Fruentimmer af en Stakkels Arme, hvis
 hele Styrke er min Dyd og det broderlige Baand.
 De ere mig hellige, men min i Vandt satte Ære vil
 jeg ved Himlen indløse — Vel saaer jeg ikke ved
 dette Foretagende noget Laimbær-Blad meer end jeg
 satte til, thi en Sejerherre kan ikke hente meer Ære
 af en Seier end den overvundne har — Og hvad
 har Julius? Dog er det ogsaa en Fordeel at beholde

det erhvervede — O de skal faae at vide hvad en Beslutning er.

Siette Optrin.

Syrsten. Erkebiskoppen.

Syrsten. Det er Guido alt for liigt — Troer du oprigtig, Broder, at jeg endnu kan blive en lykkelig Fader.

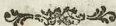
Erkebiskoppen. Ja virkelig troer jeg det.

Syrsten. For nærværende Tid er jeg det ikke. O hvor nedbøie disse Tvistigheder mig — Er kun ikke en virkelig Forskiellighed imellem deres Gemyts- Beskaffenheder Grunden dertil!

Erkebiskoppen. Jeg haaber det ikke.

Syrsten. Jeg ikke heller, men jeg har tidlig gjort Betragtninger over denne Post? Da Guido endnu var en Dreng vilde han altid være Konge i Spillet, og flattræde saa stræffelig til sine Spilles brødres Forundring op i Træer og Klipper, at de neppe kunde beundre ham for svinglende Angest. Da tænkte jeg ofte: hielp Himmel naar denne Drengs Sindslidelser først begynde at opvaagne. De ere opvaagnede og see, han er saa gierrig efter Berømmelse, at det gjør ham ont, at der gives lige gyldige Ting, som hverken kan gjøre Ære eller Skam. Enten ønsker han, at det var en Berømmelse at spise eller at han slet intet spiste. Hvad som ei foder Ære, troer han, paasfører Skam. Det er hans Ulykke.

Erke.

Erkebiskoppen. Virkelig en uoelig og farlig Charakter!

Syrsten. Ja endnu farligere, naar han staaer ved Siden af Julius — Førend han endnu som et Barn vidste hvad Kierlighed var — havde han allerede dens langsefulde Diefast. Fra den første Tid af var hans største Fornoielse at drømme i Ensomhed. Kierligheden kom tilig i et saa forberedet Hjerte, men ligesaa uventet, som en Huusfader i sit Huus — Sat nu disse Charakterer ved Siden af hinanden. —

Erkebiskoppen. Hvad du der skildrer, Broder, og antager for dine Sønners udmærkede Charakter er noget tilfælles for Ungdommen. Der gives intet haabesfuldt ungt Menneske, som jo ligner en af dine Søner. Lad kun først Ungdommens vilde Jld udblusse.

Syrsten. Førend dette skeer, kan mange Ulykker gaae for sig. Ligesom denne Jld skulde udblusse saa sagte hen uden at angribe det mindste. Hvor frygter jeg ikke for den eenes romanske langsomme Beslutninger og det uoverlagte hos den anden.

Siden den Tid da jeg lod sætte Blanka i Kloster staaer Julius mig endnu mindre an end forhen — Og maatte jeg ei gløve dette Skridt? Var hun ikke for ringe for hans Stand? qvælede ikke denne Sindslidelse enhver Drift i ham til alt det, som var stort og vigtigt.

Erkebiskoppen. Derved har du dog ikke glort noget værre.

Syrsten. Hvad synes du om den Loben i Haven om Natten og den Indsluttelse om Dagen? Har du ikke mærket, hvor han stirrer paa alle Ting, smiler til alle og svarer ligesom een, hvis Siel er langt borte.

Erkebiskoppen. Men om det nu ei forholdte sig saaledes med denne Sag, saa er det ikke Uimagenværd, at man taler derom; det, hvori den synes vanskelig, er at de elsker begge et og det samme Fruentimmer, men troe mig, kiere Broder, Guidos Kierlighed er ingen sand Kierlighed, den er kun et Foster af hans Vergierrighed, og den har intet Træk som jo forraader dens Fader.

Syrsten. Rigtig nok, men det gjør ikke Sagen bedre. Jeg veed han foragter Fruentimmer, og hans Kierlighed maae i sig selv være en meget ubetydende Ting, og naar den blot støder imod Julius's Kierlighed, da Broder kan vi sove sikker, det er det samme, som om man satte et Varn mod en Kæmpe og de skal vist ikke slaaes sammen. Men det er just det værste, at Guidos Vergierrighed støder tilsammen med Julius's Kierlighed, Kæmper imod Kæmper, hvoraf den eene ikke har et Quintin Kraft meer eller mindre end den anden; og dette søder af sig haardnakke, farlige Slagsmaake.

Erkebiskoppen. Hvorledes mener du da, man skal bære sig ad i denne Sag?

Syr-

Syrsten. Mit Anlæb er — Guido elsker Blanca blot af en ærgjerrig Iversyge, just fordi Julius elsker hende. Det kommer da kun an paa at skaffe denne et andet Formaal for hans Kierlighed. — Guido holder da op af sig selv.

Erkebiskoppen. Og hvem skulde dette andet Formaal være?

Syrsten. Cecilia — Jeg har just i denne Henseende nylig ladet hende kalde til mig — og som mig synes har jeg ei gjort et slet Valg. Jeg maae forundre mig over at dette unge Menneske selv ei for lang Tid siden har gjort denne Plan. At see en saadan Skionhed daglig. —

Erkebiskoppen. Ja naar han kun først vilde gjøre det — Ved du ikke at det er en Meened iblant elskende at see en fremmed Skionhed, de troe allerede, at deres Hierte er vanøret, naar et andet levende Billede opstaaer i deres Hierte. Og tag dig i Agt, at han ei merker, at nogen har en saadan Plan, og endnu mindre at du har den. Du har tabt hans Fortrolighed i Henseende til hans Kierlighed, og taer man den enaana, vinder man den aldrig tilbage.

Syrsten. Jeg skal tage mig vel i Vare og Cecilia's samfruelige Bessedenhed er mig Borgen for det øvrige — Troer du virkelig Broder, at jeg paa denne Wei kan igien finde de fæderlige Fornøjelser?

Erkebiskoppen. Ja saa vist som jeg træer noget.

Syrsten. Og hvor meget Kulle disse Glæde blive forøgede, naar Cecilia blev min Datter — Overalt bidrage Fruentimmerne til en gammel Mand's hunselige Fornøielse, deres sagtnodige Stemme kommer saa got overeens med hans koldfindige; og fyrrige Mand og unge Personer ere dog aldrig ret hjemme i hans Eensomhed.

Erkebiskoppen. See her kommer Cecilia — Jeg vil lade dem være allene, uden min Nærværelse vil hun allerede blive rød. (Han gaaer ud.)

S y v e n d e O p t r i n.

Syrsten. Cecilia.

Syrsten. God Morgen Cecilia — Set dig ned hos mig. —

Cecilia. Tillad mig kiære Hr. Fader og Morbroder, at jeg først lykønsker dem til deres Gødsels: Fest. (Hun kysser ham paa Haanden.)

Syrsten. Jeg takker dig, kiære Datter — Set dig ned — men betænk du, at du ønsker mig Lykke til en nye Grad i min Svaghed? Jeg føler Cecilia, jeg føler at jeg bliver gammel: Den rosenfarvede Glands i hvilken du endnu seer alle Ting, er for mig blevet bleeg, jeg lever ikke meer, jeg aander kun, og den blotte Tilværelse uden Livets Fornøielse er der eeneste Waand imellem mig og Verden.

Cecilia. De holder dem ogsaa for spagers end de er.

Syr

Syrsten. Jeg føler mig selv — Umiddelbar føler jeg intet meer. Kun en Canal er endnu tilovers, hvorigiennem sødt og bittert kan udgyde sig i mit Hjerte — Det er mine Børn.

Cecilia. Og de sagde nyelig, de følede ikke mere. Hvorfor forestille de rige sig saa gierne fattige. Hvad for en Kilde af Fornøielse har de ikke allerede, ved at betragte en skøn Caracteer. Deres Børn tilsammentagne er næsten et Ideal af den manlige Fuldkommenhed. Det milde hos deres Julius. —

Syrsten. Cecilia mener du det for Alvor — Men paa denne Maade forskaffer mig den freuentimerlige Fuldkommenhed den samme Fornøielse — ogsaa du er min Datter.

Cecilia. Dersom de ikke Kierdser, saa udviser de i Henseende til mig den faderlige Forsængelighed ligesaavel som den faderlige Kierlighed.

Syrsten. Dersom nu mine Børn ere den eneste Canal, hvorigiennem der kan tilflyde mig Glæde, er det da at undre sig over, at jeg stræber at samle alle mine Fornøielse i dem og er ikke Kierlighed Livets største Glæde? — Ikke som Ære og Rigdom, en Gave som kommer fra Menneskenes saa ofte besmittede Hænder, nei en Gave, som Naturen ikke gav dem i Forvaring, men som den uddeler til enhver med egen Haand. Det ægte Vars Kierlighed, som i Dag staaer for Alteret, er ligesom vore første Forældres i Paradiis — See Cecilia en gammel

Mand taler paa sin ser og halvsierdesindstøvende Fødsels Daa med Hentykkelse om Kierlighed. —

Cecilia. Et Tegn til at han elskede dydlig.

Syrsten. Men jeg glemmer, hvor jeg slap. Kierligheds Straale selv er for stærk for mit svage Herte, kun dens Gienstkin fra mine Børn er noget for mig — min Datter, Julius har et Herte — ikke hans glimrende Handlinger, men hans Feiltrin skal vise det.

Cecilia. Jeg veed at sætte Priis paa det.

Syrsten. Veed du det virkelig? Skulde han blive lykkelig ved Kierlighed, gav han mig en Datter! hvad er en gammel Mand tierere end en Datters fruentimmerlige Omsorg, havde Julius en Gemalinde. —

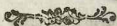
Cecilia. Hun skulde være min kiereste Veninde.

Syrsten. Hvad for et Værdie kunde hun give den øvrige Rest af mit Liv, ved hvis Ende jeg uormerkt kunde henglide af hendes i en anden Engels Arme — Og dette Fruentimmer maae du være Cecilia!

Cecilia. Jeg beder dem Hr. Morbroder.

Syrsten. Endnu ingen Erklæring, Pige — Jeg veed, hvad for een din jomfruelige Undseelse maatte give mig, og med Tiden — forstaaer du, ingen Erklæring!

Cecilia. Er jeg ikke allerede deres Datter? og jeg vil forblive det, aldrig forlade dem, udforske i Forveien alt hvad der kan gjøre dem Fornøielse, al-

tid være om dem, uden naar deres egen Fornægtelse kalder mig fra dem, men. —

Fyrsten. For nærværende Tid ingen Erklæring — men naar du ønsker mig Lykke paa min næstkomende Fødsels-Dag, maaſkee Lykke i en Svigerdatters Navn ſaa tænſk paa denne Samtale. — Hører du Cecilia, du ſkal tænke paa denne Samtale! Groffſten venter paa os — din Haand (han fører hende bort.)

Anden Handling.

Førſte Optrin.

(Taleſkammeret i den hellige Juſtines Kloſter.)

En Nonne er nærværende.

Julius (træder ind.) Kald paa Abbedinden — (Nonnen gaaer bort) — Jeg maa ſee hende, omende ogſaa en Engel med et gloende Sværd ſtod for hendes Jelle (Abbedinden kommer ind) — Jeg vil tale med Nonnen Blanca.

Abbedinden. Naadige Herre, de veed deres Faders Forbud.

Julius. Frue Abbedinde, min Fader er i Dag ſex og halvfierdsindstyve Aar gammel, og jeg er hans Kron-Prinds.

Abbedinden. Jeg forſtaaer dem — og ſaa veed jeg mine Pligter jeg ſkal ſvare deres Søn det ſamme i lige Omſtændigheder.

Julius.

Julius. De skal staae mig til Ansvar for hende — Nonne eller ikke Nonne — Hvad er ældre enten Naturens eller Augustins Regler? — Jeg vil føre hende op paa mit Kammer, om hun endog skulde være blevet en Helgen og bragte med sig en Nimbus i Steden for en Brudekrands, ja om end Præsten udsagde Vandskraalen i Steden for Velsignelse over os indtil det tusende Leed. I denne Sal vil jeg sønderrive hendes Slør. Det svar jeg dem til ved min fyrstelige Vre.

Abbedinden. Jeg tør ikke andet end have Medynk med dem.

Julius. Som jeg siger. De skal staae mig til Ansvar. Og finder jeg paa den Tid, som de selv veed, at Fortrædeligheder har gjort ifkun et af hendes Træk dybere — saa skal jeg nok gjøre Forskiel paa, hvad Sørgmodighed har gjort — Saa forstyrrer jeg — Læg de kun Mærke til det Frue Abbedinde — Saa forstyrrer jeg deres Kloster indtil Alteret, og deres Skyldhelgen vil lee deraf, om hun er en Helgen.

Abbedinden. Naadige Herre, vi ere kun Faar, men vi have en Hyrde.

Julius. (Gaaer nogle Gange frem og tilbage) Hvor lange har de været i Kloster?

Abbedinden. Nitten Aar.

Julius. Hvad skilte dem fra Verden — Andagt eller disse Maure? Har de aldrig elsket? Var de Nonne, førend de blev Fruentimmer?

Abbed:

Abbedinden. Af Prinds, forstyr el min Rolighed (hun græder) nitten Aar har jeg grædt og endnu Taarer.

Julius. Ikke sandt. Ved dette Gitter-Værk har han grædt og er død? Ikke?

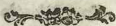
Abbedinden. Af min Ricardo! — (efter nogen Ophold) de skal saae Blanka at see (lukker den yderste Dør til og gaaer ud.)

Andet Optrin.

Julius. Hvad gjør ikke Kierlighed? Og saa megen Magt har Erindringen Kierlighedens Skygge over dette Fruentimmer. Hvad maae ei Haabet Kierlighedens Siel gjøre hos mig! O hvem kan udholde denne Maaned! at tabe et Fyrstendom for dig Blanka det er intet Offer — Det er jo kun at sætte sig i Frihed og for din Skyld vilde jeg jo hendrage mit Liv i det dybeste Fængsel, hvor der falde kun saa mange Straaler af det oplivende Lys, som vare tilstrækkelige til at opløse dit Ansigt — see Blanka — see hende i dette Dieblis — Vist nok koster dette Syn mig min gandske Rolighed — Hm, dette er kun en elendig Levning, og et Diekast af hende var værdig den største Viises gandske Rolighed. (Blanka tilligemed Abbedinden kommer ind. Julius løber Blanka med Hestighed imøde.)

Julius. O min Blanka!

Blanka.

Blanka. (træder nogle Skridt tilbage.) Prinds
intet Kirke-Ran!

Julius. Naen Meened Blanka.

Blanka. Nei — thi jeg tænker at holde Him-
melen mit Løfte.

Julius. Dine Løfter ere Meeneder. Kan den
anden Eed tilintetgjøre den første, omendskönt den
er foret Himmelen selv? Og hvad er da den med en
Eed bekræftede Trofskab? en indsluttet Skat, hvors-
til enhver Tyv har Noalen — Men du har ei gjort
Løfte til Himmelen. Dine Løfter ere ei trængte op
til den. Vores Forbindelses Skuds-Engel har dem
endnu i Forvaring og den vil give dig dem tilbage
som en Brude-Gave paa vor Bryllups-Dag.

Blanka. Jeg har ved hiint Alter for evig fra-
sagt mig dem og Verden, nedlagt min Krands for
Alterets Fædder, opofret mig selv eller meget mere
min Kierlighed til Himmelen. — Af den trængte
mig saa gandske igiennem, var mit alt — Havde jeg
opofret mig til Himmelen uden denne, saa havde jeg
bragt intet med mig eller i det høieste Skam — Dette
Slør blev paa hiin høitidelige Dag Skillerummet
imellem mig og Verden — Intet Suk, intet Onske
tør komme tilbage. Vil jeg have glade Forestillin-
ger, saa maae jeg tænke paa Evigheden, vil jeg tale
med nogen Sindelidelse, saa maae jeg bede. Jeg
har et snævert Hierte. Kierlighed til dem og til
Himmelen kan det ikke fatte paa een gang — Jeg er
Himmelens Brud og Julius de veed alt for vel at
jeg ikke kan elske halv.

Julius.

Julius. Dette veed jeg saa vist, som jeg veed at du da beløi Himmelen — uskyldig beløi den.

Blanka. Du frastiger jeg mig dem nok engang — i deres Nærværelse, og kun derfor imodtog jeg deres Besøg.

Julius. Du skulde dræbe mig, naar du ikke talte Usandheder. Kierligheden har sammensmeltet os til et enkelt Væsen. Vi kan samlede blive til intet, men ikke skilles ad. Pige, Pige, dit gandske Væsen var jo Kierlighed for mig. —

Blanka. Det var det, men det Væsen har jeg ndaandet i Bøn og Sukke — for nærværende Tid har jeg et andet Væsen (hun raaer Julius's Billede frem) — Der tag, de deres Billede tilbage — Det er det eeneste, som endnu fra min Side er tilovers af vores Kierlighed — Tag de imod det, jeg tør ikke have en Mand's Person's Billede.

Julius. Nei aldrig! aldrig! kunde du endog give mig mit Hjerte og min Rolighed tilbage saa vilde jeg ei tage imod dem.

Blanka. (Giver Abbedinden Billedet) og naar de seer mit Billede, saa forglem ei, at Originalen ikke er mere til, at for nærværende Tid en anden Blanka græder. Lev for evig vel. Prinds jeg kender deres Hjerte, gjør snart et andet Fruentimmer lykkeligt derved — Jeg vil bede for dem og deres Gemalinde.

Julius. Saa bed for dig selv, Mennesket bliver kun engangssjælet og elsker kun engang.

Blanka.

Blanka. For mig vil jeg bede om Forglemselse — Lev vel.

Julius. (holder hende tilbage.) Erindrer du dig, Blanka! vor Ungdoms uskyldige Dage? Alt, hvad Kierlighed den Gang stienkte os, Smærter og Glæder, Virkelighed og Drømme, Liv og Aande, hvorledes den gjorde os de sværeste Pligter saa lette, og lagde Bægt paa dens Letteste? Men du kan ei erindre dig det! Ingen Erindring kan komme efter saadan Følelse. Vi troede i gaaer midt i vor Lyksalighed, at vore Fornoielser ikke kunde fige og i Dag, at vor Sindslidelse i Gaar var Koldsindighed. Men et svagt Billede er dog endnu altid et Billede — O Blanka, tænk paa vore Sammenkomster i Citronskoven — Paa Taarene ved vort Møde — Paa Taarene ved vor Afskeed!

Blanka. (i dybe Tanker.) Forunderligt, at de dog har drømt dette; — Jeg drømmede just det samme.

Julius. Og jeg svær dig til, at disse Dage skal komme igjen — Enten under vore Citron-Træer, eller under Afiens Palmer eller de nordiske Fyrre-Træer — hvor, det veed jeg ikke, og det er mig ogsaa lige meget — Men jeg vil til dig, omendogsaa Veien til din Zelle var besværligere end Veien til Vren, ja om der brølede mavre Tigre af Tørst og Hunger i Duffene ved Siden af — Intet uden min Død kan hindre dette Foretagende — Men jeg kan ikke døe, jeg føler nu min heele Styrke, for Aarhundrede er det Marv i mine Vein.

Blanka

Blanka. Jeg beder dem lad mig være!

Julius. Der skal komme en Tid, i hvilken du skal ei have mere tilbage af dine nærværende Lidelser uden en væromodig Erindring — ei tilstrækkelig til mere, end at gjøre en Aften-Samtale om forgangne Tider interessant. Paa disse mine Arme vil jeg bære dig ud af dette Fængsel og din Følelse skal være, som den opvaagnendes Glæde, for hvilken en skrækkelig Drøm var kun en Drøm.

Blanka. Lad mig være — Hører de Klokker til Hora lyder allerede.

Julius. Men du maae give mig en Afmødelse af din nærværende Stand (Han tager Pater noster: Vaandet fra hendes Side) Vandt paa den klosterlige Kierlighed hvor vil jeg agte dig høit — Ikke for noget tilfals hos mig, uden for dit første Morgen-Rys paa vor Bryllupsdag, for dette kan du indløse det, og da skal den være din bedste Bryllups-Pynt.

Blanka. Min Bryllups Dag er allerede forbi. —

Julius. Riv dit Slør i Stykker Blanka! Jeg vil vove denne store Strid med Himmelen — Jeg ved du elsker mig, men jeg maae nu høre det af din egen Mund, jeg besværer dig ved de Glædskabs Dage, som ere forbigangne, og som endnu skal komme tilbage, forsikre mig endnu engang derom. (Han kysser hende.)

Blanka. Abbedinde — Hjælp mig — (hun falder i Asmagt.)

Julius. Hun elsker mig — Seer de Abbedinde, dette er en Forsikring værdig vor Kjærlighed, hun elsker mig virkelig — Ja om en Engel lagde sin Fingertaae paa Eliebrens Bæg og svor, Blanka elsker Julius, saa var det ikke vissere.

Abbedinden. Jeg beder dem forlad os. —

Julius. Jeg vil først see disse guddommelige Dine aabne igien (Blanka slaaer Dinen op) det er nok — Jeg takker dem Abbedinde — Saa flagende seer hun mig vist aldrig igien — Han gaaer bort.)

Tredie Optrin.

Blanka. Abbedinden.

Blanka. (kommer efterhaanden gandske til sig selv igjen.)

Abbedinden. Han er borte.

Blanka. Af gid jeg ikke havde seet ham. Han har dræbt min Andagt og forgiftet mine Bønner.

Abbedinden. Kiereste Datter!

Blanka. Jeg er ikke deres Datter — Jeg er en Volderesse i Nonne, Dragt! seer de Haabets Sædes Korn, som han udsaaede, det er allerede opspiret! Onsker ere dets Knopper og formodentlig bliver Fortvivlelse dets Frugt. Pligt og Løfter have i da ikke et eneste Ord til Styrke for den arme Blanka? Af de ere stumme.

Abbed:

Abbedinden. Eller du er død Blanka.

Blanka. Nei jeg hører det jo, naar Kierlighed kun ikke hvister Julius til mig! Sagde han ei Abbedinde, at Glædens Dage skulle komme igien ja komme igien i en langt fraliggende Krog her paa Jorden? Han holder, hvad han lover. Ja jeg seer allerede Fallerne i Klosteret, hører Hestenes Trin og Seilenes Flagren — Ha nu ere vi allerede komne dertil — i den længstfraliggende Krog her paa Jorden — Denne Hytte er liden — Men Rum nok til at omarme hverandre udi. Denne Mark er af liden Omkreds — Men Rum nok til nogle Kiosken-Urter og to Grave; og da Julius, Evigheden — Rum nok for Kierlighed. —

Abbedinden. Du sværmer, gaae herfra, kom med mig i Haven, kom Blanka. —

Blanka. Hvorhen! hvorhen! under de asiatiske Palmer eller de nordiske Fyrre-Træer (de gaaer bort.)

Fierde Optrin.

Galleriet paa Slottet.

Cecilia (meget dybsindig det heele Optrin igiennem) Portia en Hofdame.

Cecilia. Prindsen bliver længe borte.

Portia. Vær ikke ntaalmodig. Han erfare betids nok deres selsomme Grille at affige for evig Kierlighed, søg Egte-Stand. (Pause, i det hun

venter Cecilias Svar) Staffels Pige. Troer de at Verden ved at beundre deres glimrende Egenheder og denne Seiersvinding kan oprette dem Kierligheds forræderne Fornægtelse? Troe mig, Beundring er en kildrende Spise, men jeg forsikrer dem, at intet i Verden mætter saa hastig. — Oa for bestandig at lade roge for sig, dertil hører en af Gudernes Næser eller meget mere, deres Billed-Støttes Træ Næse.

Cecilia. Jeg har overlagt det — Nu har jeg fattet Beslutning — hvor ofte har jeg sagt dig det! at bruge for meget og for lidet Overlæg gjør lige mange misforståede med sig selv.

Portia. Besynderligt! o Cecilia, de seer ikke Kierligheden i Møde med en Piges Dine — Den rosenfarvede Tid i mæde, hvor enhver Time udgyder sine Glæders Overflødighed's Horn, og bliver jaget bort før end det er tomt. Der gives ingen anden Afværging end stille Fornægtelse i staden for de meere muntre, som gjør Livet til et Blomster-Vædd, hvor vi snart henrykkes ved den prægtige Rose og snart ved den beskædne Fiolblomst, men de — Jeg har nylig udforsket dem ved deres Broders Brude-Alder. Der var nu slet intet i deres Munde af det, som jeg saae i ethvert af de andres — Erindring eller Anelse af Kierlighed.

Cecilia. Hvem, som hørte dig prædike saaledes, min kiære Portia, skulde troe, at du aldrig havde været gift.

Portia.

Portia. Og troer de da for bestandig at være
fælle for Kierlighed. Man kan med Maie indyffe
den, ligesom Samvittigheden paa nogen Tid, men
begge opvaagne til sidst — Og hvad der er det stemme-
ste, gemeenlig for fælde.

Cecilia. Prindsen bier alt for længe — kom op
med mig paa mit Kammer.

Portia. O hvorfor blive disse Grillensængere
endnu mere haardnakkede ved Modsigelser (De
gaaer bort.)

Femte Optrin.

Julius. Aspermonte.

(De træde ind hver fra sin Side.)

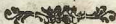
Julius. Al Aspermonte — jeg har seet hende —
talt med hende, kyst hende.

Aspermonte. Blanka — hvilket Skridt!

Julius. Et Kiømp Skridt i Kierlighed — hen
over tusende Betænkkeligheder og Farer. Skal da en
forelsket hinde ligesom I andre fornustige Dags-
Reiser fra Tanken til Beslutningen, fra Beslutnin-
gen til Gierningen?

Aspermonte. De er alt for hurtig! For hastig
er ingen høiere Grad en Hastighed. I Solens
heede Straaler, som kommer en Bert til at visne
bliver den aldrig moeden. Og hvad har de nu af der-
res Besøg uden en Brod meer i deres Hierte!

Julius. Harde de seet hende, skulde de ikke
spørge dereim, o den henrykkende Scenarie imellem Re-

ligion og Kierlighed i hendes Siel! begge blandede sig saaledes i hendes Følelse, at ingen kunde sige til den anden, denne Taare er min og denne din, kun engang saae jeg Kierlighedens Smil i hendes Diekast — paa hendes Nonne-Ansigt, ligesom en Rose, der blomstrer paa en Grav. Hun aabnede ikke sit Hierte for mig førend det brast af sig selv og beseglede hendes Tilstaaelse med en Asmagt, Dødens Billede, ligesom hun vilde besegle hendes Kierlighed med Døden selv. Ingen Elsker var saa lykkelig som jeg — Jeg har to gange seet et Fruentimmers Kind glødende, da hun ei vilde tilstaae mig sin Kierlighed, og dog tilstod den — Forunderligt! den første Foraarsdag to Gange i et Aar. — Men nævn mig ogsaa noget, som jeg ei vilde gjøre for Blanka! de mægtigste Drifter og Kræfter udklækker Kierlighedens Straaler i vort inderste, og enhver anden Sindslidelses Straale er for kort til at naae den, kun en Gilding maae sige Menneſkeligheden er svag. Alting i min Siel lever og virker — kiender de den almægtige Aande hos Foraaret saa rig paa Kraft, at det synes som den skulde forrykke Skabningens Grændser og opvække det Livløse til Liv? En saadan Aande har igiennemtrængt mit hele Væsen — og alt hvad jeg formaaer, seer jeg ikke altid paa eengang, kun nu og da viser en Beslutning mig Menneſkets hele Rigdom. Viser mig det opbyggede Guld i nogle Dieblikke, som et Lynild der igiennemfarer et underjordisk Skatkammer.

Asper.

Aspermonte. Deres Indbildning brænder i en saa høi Grad, at jeg er bange for den.

Julius. Taler jeg usformueig — got Himme-
len og deres Kiæreste tilgive dem om de taler fornuftig i lige Omstændigheder!

Aspermonte. Og i denne samme Tone har de tale til Blanka? De har dog vel ikke ladet hende flige ind i deres romanagtige Plan?

Julius. De kalder en Plan romanagtig, hvortil man i det ringeste ei har nødig en forunderlig Strid imellem Characterer og Omstændigheder, hvortil jeg neppe bruger noget Menneske? Mine Fødder bærer mig over Grændserne af Tarent, indseer da nu det hele Under.

Aspermonte. Under nok at et ung Menneske begavet med Evner for alt det, som er stort, indyffer disse Evner med en Kiærligheds Vise — Men troe mig Julius der vil komme een Tid, da de vil forsmaagte af Hunger efter berømmelige Gjerninger.

Julius. Og jeg siger dem, at jeg vilde have denne Berømmelse og disse Arbejder, om jeg aldrig havde seet Blanka. Der er intet i en Fyrstes Stand, som skikkede sig for mig, fra hans helligste Pligt af, indtil Guldsvendserne paa hans Klæder. Af, giv de mig en Mark i Staden for mit Fyrstedømme og en raslende Væk i Staden for mit Folks Glæde-Raab — En Plov for mig selv og en Belt til mine Børn — Ere — til den maae Historien læge mit Blod staae aaben i dens Bog — Blankas sidste

Suf være ogsaa den sidste Xande:Dræt, som nogen finde en Dødelig anvender paa mit Navn.

Aspermonto. Hvor listig de omværler Vren og Pligt med hinanden. Menneskene ere ei til for at gaae paa en Græsgang med hinanden, og en Mand kan legge sig at sove med en sødere Tanke end at han er mæt — Der gives selskabelige Pligter. I Selskabets Skyldbog, staaer deres Levner, deres Opdragelse, deres Dannelse, selv denne Gave til Haarklæverie. Hvad staaer i deres Contra: Regenskab, Vrinds! enhver ærlig Karl betaler sin Gield.

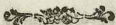
Julius. I Sandhed jeg er disse selskabelige Indretninger meget Skyldig. De ansætter deri Gyroster og Nonner, og imellem begge en Afgrund. Ved Himmelen jeg er Selskabet meget Skyldig.

Aspermonto. Vrinds! koldt Blod. De skal nu først undersøge det.

Julius. Nu skulle jeg have koldt Blod — troer de, at jeg er en Daare? — Men got, Staten giver kun Beskyttelse og fordrer derimod Lydighed imod Lovene. Jeg har bevist dem denne Lydighed, Regningen ophæver sig af sig selv.

Aspermonto. Min Sætning afstørre flere Taarer end din. See unge Menneske, din lille Fornuftslutning er falsk.

Julius. Er da Tarent Jordfloden, og uden for den Udyr — Verden er mit Fædreland og alle Mennesker ere et Folk. — Forenet ved et almindeligt Sprog — Folkenes almindelige Sprog er Taare og Suf.

Sikke — Jeg forstaaer endog den hjælpeløse Hottentot og bliver ved Gud ikke døv, naar jeg kommer ud af Tarent — og maatte da den hele menneskelige Slægt være oven i Riødet indspærret i Stater for at være lykkelig, hvor den ene er den andens Træl, og ingen er frie — Enhver sammensmædet ved den anden Ende af Riøden, hvorved han holder sin Slave — Narre kunde kun stride om Selskabet forgifter Menneskeligheden — Begge Parter tilstaae at Staten dræber Frihed — Seer de Striden er afgjort — Støvet har Villie. Dette er min meest opbyiede Tanke til Skaberen, og jeg hviagter den almægtige Drift til Frihed endogsaa i den hungrige Blue. Al jeg udbeder mig kun to Ting af Himmelen. Blanska, og at jeg ikke noget Dieblik længer maae snappe efter Lust end efter Frihed.

Aspermonte. Hvor sværmer de omkring — Prinds! Kierlighedens Fornuft føder deres Slutninger.

Julius. Er det nogen Feil — Veed de Aspermonte, at enhver har sin egen Fornuft ligesom sin egen Regn-Vue — Jeg! Kierlighedens — De Seensdrægtigheds Fornuft — Naar vi intet Dieblik ere frie for Sindslidelserne, og de herske over os, hvad er da denne indbildte guddommelige Onist? Da uddunste af det kogende Hierte finere og mere kraftløse Dele, stige op i Hiernen og kaldes Fornuft. Men just derom maae vi ikke stride. Hør heller Opløsningen paa mine Beslutninger — Jeg kan ikke udholde denne

frugtelige Maaned — i Morgen vil jeg Iherfra med
Blanka.

Aspermonte. I Morgen?

Julius. Ja i Morgen — ha! jeg er saa bange
i Tarent, som om Muurene skulde styrte tilsammen
over mig.

Aspermonte. I Dag morges vilde de endnu
bie en heel Maaned, og nu ingen Dag. Dog har
de ikke en eneste Grund meer til Flugt, end de havde
i Morges.

Julius. Ingen Grund meer? Har jeg ikke
seet hende græde?

Aspermonte. Reis de kun bort og lad deres
Fader forgieves søge efter en Søn i sit Døds- Kam-
mer — Af de veed endnu ikke, hvad det er for en
Bekyft at legge Puderne tilrette under en syg Fader
— Reis de kun bort — De har endnu ikke seet,
hvorledes en Søn søger hver Morgen paa en Faders
Ansigt, Sundhedens Smil — Hvorledes Han bli-
ver vred paa Nordenvinden, som hylér om den syges
Kammer, naar han skulde sove — Reis de kun bort
— Sandelig de kan ikke forestille dem, hvorledes den
alferede maalløse Fader vender endnu engang sit An-
sigt efter sin unge Søn og ikke vender det tilbage
igien — Reis de kun bort!

Julius. Aspermonte: den Tanke om min Fa-
der, som de nu opvækker hos mig, igiennemborer
mit Hierte — og dog at opgive min Plan for evig!

Asper-

Aspermonte. Ikke for evig, kun denne Maaned ud skal de bide — Det er jo kun en Maaned.

Julius. En Maaned — Af, jeg maae giøre hvad jeg vil, saa er jeg ulykkelig — Skal jeg ved denne Maaned's Slutning elske enten min Fader eller Blanca mindre?

Aspermonte. Ingen af Delene, Men de vil blive koldere — og dette er nødvendig; thi i enhver Begivenhed maae de vælge.

Julius. Got — altsaa en Maaned, men det er et forfærdeligt Tids-Rum — Hvad vil jeg ikke lide i det.

Aspermonte. Meget. Men de maae ofte adspredde deres Tanker, og naar de endnu vil blive deres Smerte troe, saa vil de dog endelig, naar de længe har hæftet deres Tanker paa et Formaal, henfalde til et med det nærbeslegtet og fra dette igien til et andet, saa kommer de uden at vide det, hen over Bedrøvelsens Grændser. — Dette er de dødeliges eneste sande Trøst, saaledes kan en Slave begynde med sin Lænke og slutte ved et Maalrid iblant Guder — Men jeg beder dem, Prinds, opmuntre dem ved nogen Adspredelse.

Julius. Jeg vil see til.

Aspermonte. Hold gode Miner, Cecilia kommer, hun har allerede spurt nogle Gange i Dag efter dem.

Julius. Cecilia — Og hvorfor just nu?

Asper.

Aspermonte. Hold gode Møner, hun er allerede for nær, at man kan undgaae hendes Besøg. (Han gaaer bort.)

Siette Optrin.

Julius. Cecilia.

Julius. De har befaleet — (Han byder hende en Stool — De sætte sig.)

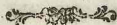
Cecilia. (noget forvirret.) Tillad mig Prinds, jeg har nogle Ting at sige dem, hvorved de maae forglemme, at jeg er et Fruentimmer, Ting, som kun ellers Venner og Veninder aabenbarer hinanden.

Julius. De gjør mig overmaade opmerksom.

Cecilia. De veed, hvormeget Blanka og jeg elskede hverandre — Vi ere fødte paa en Dag og skabte for hinanden. Allerede i den tiligste Barndom besvør vi den ubrødeligste Trostabs Pagt, slyngede de spæde Arme om hinanden, for at trænge os til sammen igennem Livet. — De har mig at takke for meget — Ved vort varme Venstreb modnede Blankas Hjerte til hendes store Kierlighed; jeg har næret og pleyet den fra den Tid af, da Blanka sagde; Prindsen er indtagende, indtil den Tid, da hun udraabte: Julius, Julius, en Samling af alle Guldkommensheder.

Julius. (Springer op.) Hendes Kierlighed dannede mig til en Gud — Ved Himmelen jeg agtede ikke hendes Berymmelser halv saa høyt, dersom de vare sande.

Ceci-

Cecilia. (i en rørt Tone.) Men lad os holde op at tale om Blanca: Jeg er ikke kommen for at græde. Kun dette maae jeg sige dem, jeg holder hendes Kierlighed for en hellig Gld, som Skulde fortære enhver, der vovede at vanære den.

Julius. Jeg forstaaer dem ikke.

Cecilia. Hov Taalmodighed og hør nu mit Hiertes første Hemmelighed. Jeg har for evig frasaat mig Kierlighed. Krie er jeg fød, og jeg vil ogsaa døe krie, jeg kan ey udholde den Tanke at blive en Mands Slavinde. Det Ord Egetskab flinger for mig som en Raalen af Lanker og Brud. Krandsen forekommer mig som en Krands paa et Offer Dør.

Julius. Cecilia jeg beundrer dem.

Cecilia. Vilde de ved et Hyklerie erindre mig at jeg er et Fruentimmer? De forbinder mig ey, jeg har det mit Rign, omendstundt jeg ikke vilde være en Mands Person.

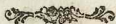
Julius. Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke meere, de har indført mig i et Labyrinth.

Cecilia. (i det hun staaer op) Got, saa vil jeg føre dem ud af den igien. Deres Fader har bestemt os for hverandre. (Hun gaaer hastig bort.)

Syvende Optin.

Julius. (alene.)

Dette havde jeg for længe siden kundet ventet —
Saa megen Undighed, og saa megen Guldkommen-
hed —

hed — og dog vilde jeg ei bytte det jeg har solet for hende bort for den ringeste Følelse af min ringeste Ven. Og hun er jo desuden ved Slægtskab og Omgang mig saa nær at man skulde troe, at saasnart min Følelse kun begyndte at blusse, maatte den først angribe hende. Kierlighed du er en Afgrund, man maae begribe eller føle — Foragter maaskee Kierligheden alting, hvad den har dannet; om det ogsaa var Leiligheden selv — eller henhøre dens første Aarsager iblant de Ting, som vi ikke kiende, og som vi derfor i vor Misforstaaelse kalde Tilfælde — Dødsmer, hun saade mig jo selv i denne Samtale Aarsagen til min Koldsindighed. Hun er intet Fruentimmer, derfor elsker jeg hende ikke. Ingen Mands Person, derfor er hun ikke min Ven, staaer jeg nu ei her og grubler paa, hvorfor jeg ei elsker Cecilia? Har jeg nogensinde grublet paa, hvorfor jeg elsker Blanka? Der faldt mig dette Navn ud af Munden, forgieves indvikler jeg mig i disse Spidsfindigheder for at adsprede mine Tanker. Alting i Himmelen og paa Jorden fører hen til dig, og naar jeg ikke tænker paa dig, saa viser dog den Naade hvorpaa jeg tænker paa andre Ting, hvorledes du hersker.

Tredie Handling.

Første Optrin.

Fyrsten. Cecilia. Julius. Guido.
Erkebiskoppen.

(Hoffolk af begge Rion i Galla iblant dem Aspers monte. Fyrsten sidder paa en Stool med bedækket Hoved, tæt ved ham staae hans Søner og hans Broder, de andre i en halv Cirkel.)

Fyrsten (staaer op og træder med blottet Hoved midt i Forsamlingen.) Jeg takker eder, jeg takker eder, mine Venner, rimeligviis høitidelig holder jeg min Fødselsdag i Dag som Fyrste for sidste Gang — (Pause) jeg hører ikke til de gamle Mænds Tal, som ei vide, at de ere gamle, og omendskiønt Døden ikke kalder paa mig, saa tænker jeg dog inden kort Tid at give min Son Hyrde-Staven. Min Soel er allerede nedgaaen, og jeg vilde saa gierne med Roelighed endnu engang oversee det lange Dags Arbeide i det svale Luusmørke. Jeg haaber min Samvittighed skal ikke viise mig noget ubehageligt. Visselig er Gravens Bredde den rette Syns-Punkt til at oversee dette. Enhver Folke-Slægt skulde giemme en Historie om deres Fyrsters sidste Øyeblik iblant Rigss-Klenodierne. Den skulde altid ligge aaben for Thronen; der skulde Regenten see Tyrannens Zittren, som
for

for første gang føler at han er en Undersaat. Men han skulde ogsaa see den gode Kyrstes Noelighed og bevidne ved en god Gjerning at han haver seet den. Hvad J ogsaa skal saae at see mine Børn, saa skal J være nærværende ved mit Dods-Leye. — Jeg haaber J skal ikke blive baaet.

En gammel Bonde. (som har en Blomster-Krands i Haanden, og trænger sig ind mellem Hof-folkene.) Det skal de vist ikke, det skal de sandelig ikke! naadige Herre, jeg er en Bonde fra deres Landsbye Ost a'a, Soanet skikker dem denne Krands til Tegn paa deres Kierlighed. Vi kan ei forære dem noget bedre, thi vi ere saa fattige, at vi maatte døe af Hunger, dersom de havde handlet som deres Fader.

Syrsten. (giver ham Haanden.) O at disse Glemte maatte blive saa længe friske, indtil jeg døer. Jeg vilde lade dem ophænge over min Seng — Deres Uddunstning var dog Vederqvælgelse for en Døende — Tag denne Krands, Julius, den henbærer ogsaa til Riæklenobierne.

Bonden (til Julius.) Ja Prinds, gjør de ligesom deres Fader og min Søn skal ogsaa bringe dem en Krands.

Julius. (rørt omarmmer Bonden.) End ikke din Sønne-Søn min kiere Mand.

Bonden. Naadige Herre, Gud opholde dem og deres Huus.

Syrsten. Mey min Ven uden en Gave kan du ikke gaae fra mig.

Bonden.

Bonden. (I det han gaaer bort.) Nej vist ikke naadige Herre, da skulde der jo blive en Børne-Leeg af dette heele alvorlige Foretagende.

Syrsten. Mit Hierte er saa fuldt. — (Giver et Tegn til Hoffolkene at gaae bort.) Mine Børn bliver her.

Andet Optrin.

Syrsten, Julius, Guido.

Syrsten. „Gud opholde dem og deres Huus“ — Dersom et Huus kun kan blive opholdt, som er ueens med sig selv. I kiende ikke en Faders Smerte, og er ikke i stand til at kiende den; men I veed dog, at det smerter, at see en Bort fortørres som man selv har plantet og pleiet. Nu saa forestil eder en Faders Græmmelse, som taber den Glæde, han skulde have af sine Børn.

Julius. Jeg haaber Hr. Fader, det er dem beskiendt, at jeg ikke er Skyld i denne Tvistighed.

Syrsten. Denne Glæde skulde giengielde mig al den Omsorg jeg har haft for eders Opdragelse, men nu seer jeg det — Jeg troede at saae Fornøjelse og see jeg høster Taarer — Hvad skal jeg haabe om Fremtiden? Da I allerede handler saaledes nu, hvad vil I da ikke gjøre naar Kierlighed og Frygt for mig ikke længer holde eder tilbage! — Med hvilke Følelser vil I at jeg skal døe, naar jeg seer eder ved mit Døds-Bænk? Jeg skal velsigne eder begge, og en hver af

D

eder

eder holde Forhandelse over den anden for Velsignelse over sit Hoved? O Julius! O Guido! Heele Verden lader disse graae Haar fare med Fred i Graven — Kun i ikke, kun i ikke, jeg beder eder kiere Børn lad mig døe i Noe.

Julius. Jeg forsikkrer dem ved alt hvad helligt er, jeg er uskyldig — Og de skulde forundre dem over min Koldfindighed, naar de vidste alle de Fornærmelser, som han haver giort mig — Min Broder, det sønderriver mit Hierte at jeg maae tale saaledes.

Guido. Og det maatte sønderrive en Martyrs Taalmodighed, naar du kan tale om Fornærmelser — Ingen Fornærmelser — kun Sandheden skal du høre med Koldfindighed. Giv Gud at du kunde det!

Syrsten. Vær rolig — jeg veed det nøye, i hvilken Grad i begge ere skyldige. — Men Guido, kan du nægte, at du traf Kaarde i Dag imod Julius's Ben i en Strid om din Broder?

Guido. Dette gjorde jeg Hr. Fader — men min Broder og siden Aspermonte havde saa dybt og det med koldt Blod saaret min Ere — Jeg ønskede de havde hørt, med hvilken Koldfindighed min Ere blev. —

Syrsten. Skammer du dig ikke at tale om Ere imod din Broder og Fader. Naar ogsaa denne Daarlighed overskriger de Wiise, saa skulde den dog i det mindste ikke døve Blodets Stemme.

Guido.

Guido. Forlad mig Hr. Fader, min Vre er intet, naar den i Betragtning af det eene, ikke er det samme, som i Betragtning af det andet.

Syrsten. Hold inde Guido. Jeg hører ikke gierne Folk af din Gemyts-Beskaaffenhed tale om Grundsætninger med kaagende Blod — I Affect træffer I ligesaa lidt som andre det rette Maal og ere endnu altid beredde til at besegle ethvert i Affect talt Ord med Jeres Blod. Nu ikke meere om dette — Jeg vil paa en bekvemmere Tiid tale med dig herom — Naar du er meere oprømt dertil, kommer cengang tilbage med Berømmelse af et Feldttog, eller har giort en anden stor Gierning.

Guido. Maatte de snart finde denne Leilighed!

Syrsten. Jeg kan finde den naar du vil — Og du Julius kan give mig en ligesaadan, du bryster dig af dit Mod, og du af din Philosophie. At overvinde eders daarlige Kierlighed er en berømmelig Begrebene for eder begge, lad see hvem som først kommer til Maalet! Og det endnu medens i ere misundelige paa hverandre. Jeg troede ellers at intet er daarligere end eders Kierlighed; men jeg har taget Feil, eders nu værende Sinds-Lidelse er endnu daarligere. Umulig kan nogen af eder besidde Blanka hun er Nonne — død for eder — Med samme Met kan i elske den skønne Helena eller Cleopatra. Eders Kierlighed er altsaa et intet — Og dog ere i misundelige paa hverandre — Misundelse uden Kierlighed — Det er aldrig at driske Wiin og dog begaae en drukken Mands Daarlighed.

ligheder — Eller troer I at intet er umuelig for Kierlighed? Forsøg derpaa, men her skal I finde alt hvad der kan holde et Menneske tilbage — Eed og Religion, Laase og Muure. — Overlæg dette Julius og holdt op at sørge.

Julius. Jeg har endnu ikke sørget saa længe som en Enkemand for sin Egtesælle — Og de sagde jo Blanka var død. Seer de mine Klager bestaaer ikke i at rykke Haarene af mig ved Liig Kisten, det er kun Taarer ved Grav-Steenen. Vær dog noget over med min Svaghed, kiere Fader!

Syrsten. Jeg har baaret over med den, men dersom jeg gjør dette længer, saa vil min Overbærelse selv blive Svaghed. Vaagn endelig op og vær hvad du bør at være — Du er intet Fruentimmer. Kierlighed er ikke din hele Bestemmelse. Du skal blive en Fyrste og maac lære at opoffre din Fornoielse for Tarentinerne.

Julius. Da forlanger Tarentinerne for meget.

Syrsten. Ikke for meget, min Søn — Her er intet mere end et Bytte. Du giver dem din Fornoielse, og de dig deres Vre. I et Aarhundrede er du den første, den eneste af alle dine Tarentiner, som man endnu kiender, ligesom en Stad forsvinder ved Vort-Reisen og blot dens Taarne stikke frem — dog var enhver forglemte Tarentiner en Deel af Staten, uden hvilken du ikke kunde være Fyrste, enhver arbejdede for dig, har en liden Steen til din Vres Støtte paa hvilken du tilsidst skriver dit Navn.

Julius.

Julius. Men Hr. Fader, naar jeg nu saa begierlig søgte et skult Levnet, som Kierligheden en dunkel Myrtebusk — saa bortbytter jeg paa denne Maade, Skyggen for et virkeligt Gode.

Guido. Broder, du taler som en drømmende.

Syrsten. Julius, Julius, du er dybt sunken — Dog jeg vil ikke blive vred. Jeg seer det er endnu for tilig at tale fornuftig med dig — Grunde er en styrkende Lægedom, og hos dig har Sygdommen endnu ikke hævet sig — Det gaaer dig som de der ikke kan see, fordi de alt for længe have stirret paa et Formaal.

Julius. Min Fader! Jeg vil tvinge mig, at udstaae en Kamp, som vil koste mig meget.

Syrsten. O min Søn, skulde mit Graahaar ikke formaae noget over dig — Mine Rynker intes imod hendes indtagende Træk. Mine Taarer intet imod hendes Smil, min Grav intet imod hendes Seng?

Julius. O min Fader!

Syrsten. Julius, disse ere ikke et Fruentimmers Taarer — De ere en Faders Taarer — Jeg udgyder dem ogsaa for dig, Guido, du gaaer i lige Deel med din Broder — Hvor maalløs du staaer nu der — Jeg beder eder, kjære Børn, gjør mig en Glæde omfavn hverandre — Skulde det kun skee med halve Hjærter, og være et Skuespil, som I opfører paa min Fødsels-Dag — Jeg vil bedrage mig selv, den bedragede Tilskuer græder jo ogsaa paa

Skuepladsen Glædes Taarer. (De omfavne hverandre) — Denne Belyst har jeg ikke havt i lang Tid. (Han omfavner dem begge) jeg beder jer kære Børn, lad disse graae Haar fare med Fred i Graven.

Fredie Optrin.

Guido. Julius.

Guido. Julius, kan du taale en Faders Taarer? Jeg kan ikke.

Julius. Ak, Broder, hvor kunde jeg!

Guido. Min hele Siel er udaf dens Forsætning. Jeg maatte ønske mig et Feltslags Tummel, for at komme til mig selv igien. — Og dette formaaer en Taare? Ak, hvad er Modet for en forunderlig Ting. Næsten maatte jeg sige. Ingen Styrke i Sielen, blot Bekiendtskab med et Formaal — og naar dette er saaledes, saa maae jeg spørge dig, hvad har den Helt, som kan bringes uden for sig selv ved en Taare, i indvortes Værdighed forud for Fruentimmeret, som bliver bange — for en Vedderkop?

Julius. Broder, hvor meget behager denne din Tone mig!

Guido. Mig ikke, hvor kan min Svaghed behage mig! jeg føler, at jeg ikke er Guido. Sandelig jeg skielver — O naar det er saa, skal jeg snart komme paa det rette Spor — Jeg har en Feber.

Julius. Selvomt — At et Menneske skammer sig ved, at hans Temperament er stærkere end hans Grundfætninger.

Guido.

Guido. Lad os ikke mere tale derom — Mit nærværende Lune kunde derved flyve bort, og jeg vil benytte mig af det, man maae udføre visse Beslutninger i dette Øieblik af Frygt for de maatte fortryde os i det Tilkommende. Du veed, Broder, jeg elsker Blanka, og har givet min Ære til Pandt paa, at jeg vilde besidde hende. — Men disse Taarer gjøre mig vaklende.

Julius. Du sætter mig i stor Forundring.

Guido. Jeg troer at have gjort min Ære Gjældst, naar ingen anden besidder hende, naar hun bliver hvad hun er — thi hvem kan være misundelig over Himmelen? Men du seer selv, naar jeg opgiver mine Fordringer, saa maae du ogsaa opgive dine, tilligemed alle Anlæg nogensinde at sætte hende i Frihed. Lad os gjøre dette og blive som forhen Brødre og Sønner — Hvor vil vor Fader glæde sig, naar han seer os begge paa een og samme Tid ved Maalet, naar vi begge komme tilbage af Kampen med hverandre, som Seierherrer, og ingen af os er overvunden — Og endnu i Dag maae dette skee, i Dag paa hans Fødselsdag.

Julius. Ak Guido!

Guido. Et afgjørende Svar!

Julius. Jeg kan ikke.

Guido. Du vil ikke? Saa kan jeg ikke heller, men fra nu af er jeg uskyldig i disse faderlige Taarer, jeg svær paa, at jeg er uskyldig, ogsaa jeg faaer min Andeel deraf sagde han — See jeg velter det

hermed hen paa dig. Dig tilhører nu den gandske Arvedeel af Taarer og Forbandelser!

Julius. Du er uretsfærdig — Eroer du da, at en Sindslidelse ligesaa let kan aflegges, som en Grille, og at man kan ligesaa let af og paatrække Kierligheden, som et Harnisk. — Om jeg vil — Om jeg vil — Den som elsker, vil elske og videre intet. — Kierlighed er den store Drivespær i denne Maskine, og har du nogensinde seet en saa konstig modstridig Maskine, som driver selv et Hiul for at ødelegge sig, og dog endnu bliver en Maskine?

Guido. Ugemeent fint, ugemeent grundigt — Men vores stakkels Fader vil døe!

Julius. Naar det skeer, saa er du hans Morder — Din Misundelse vil dræbe ham, og har du ikke nylig sagt, at du kunde opgive dine Fordringer naar du vilde — Er ikke dette at tilstaae at du ikke elsker hende og dog bliver du halstarrig? Din Overgivelse har ikke været Dyd, men din Paastaaelighed er en Last.

Guido. Bravo! Bravo! dette var uventet.

Julius. Og hvad mener du da?

Guido. Jeg vil først lade min Glæde udraase over at Viisdommen er en ligesaa rask smidig Nymfhe som Retfærdigheden og har ligesaavel dens Tilfælde for en god Ven. Jeg kunde opgive mine Fordringer naar jeg vilde — Naar Vren vil — Det er Drivespæren i min Maskine — Du kan ikke gjøre noget uden at spørge Kierligheden til Raads, og jeg in-

tet uden at raadsføre mig med Eren — Vi kan altså begge intet udrette for os selv, dette tænker jeg dog vel ogsaa er et Tilfælde.

Julius. Har man nogensinde hørt saa ubilligt at sammenligne den første Drive-Fieder i den Menneſkelige Natur med nogle Daarers Griller!

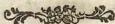
Guido. Nogle Daarers. — Du raser — Jeg foragter dig, Hvor dybt ſtaaer du under mig! Jeg holder det for en Svaghed, at jeg bliver rørt ved Taarer — Men til denne Grad af min Svaghed er din Dyd endnu ikke eengang ſtegen.

Julius. Det har aldtid været din Feil at dømme om Følelſer, ſom du ikke kender.

Guido. Og derhos aldtid at ſludde om Dyd ved hvert tredie Ord — Jeg troer, naar du er ved dine Onſkers Maal, og ſeer din Fader paa Liig-Baaren, ſaa vil du i ſtædet for at hvile efter giort Arbejde endnu underrette Liigbærerne hvad Dyd er og hvad den ikke er. —

Julius. Hvor har jeg ikke taget Feil! Er du ikke allerede kommen i din ſædvanlige Tone?

Guido. Du ſtolar paa hans Død, kan du nægte det, troer du ikke at jeg jo meget vel ſeer, at du da vil føre Pigen ud af Kloſteret? Det er ſandt da bliver du Fyrſte af Tarent og jeg intet — uden en Mand — Men din ſpæde lille Hjerne kunde gaae i ſtykker, naar du ſaa livagtig tænkte alt hvad en Mand formaaer. — Gud ſkee Lov der gives Sværd og jeg har en Arm — en Arm der endnu, om det

Kommer an paa, kan udrive et Fruentimmer af en for-
kielet Stakkels Arm — roelig skal du ikke besidde hen-
de. Jeg vil gjøre et Forbund med min Faders
Geist, som skal tude ved din Seng.

Julius. Jeg gider ligesaa lidt som vores Fader
høre dig tale i Affect, om hvad du vil gjøre, (Han
gaaer bort.)

Fierde Optrin.

Guido.

Guido. Got, Vil du have en evig Krig, saa
kan du faae den, min Plan bliver dog, som den
er lagt — Jeg er født til Krigen, Der bliver intet
andet af end at jeg tager Blankas Navn til Feldtskriig
— Men Julius din Plan skal blive forandret, du
skal ey roelig henspøge dit Liv med hende — Frygt
for din Medbeiler skal altid forsølge dig — Jeg vil
sætte dig en Erindring i Sielen, som skal stedse
raabe til dig "Guido", raabe klarere "Guido" end en
Fader. Morders Samvittighed, Morder! Enhver
Tanke i dig vil jeg stemple med mit Navn og naar
du seer Blanca saa skal du ikke tænke paa hende
men paa mig. — Midt i Eders Omsarnelser skal mit
Billede pludselig opstige i Eders Siel. Eders Kysse
skal zittre paa Eders Læber, som Duen, over hvis
Hoved Høgen svæver, om Natten skal du i Drømme
see, hvorledes jeg fører hende bort fra dig, og fare
op saa forskrækket, at Blanca skal glide ud af dine
Arme, vaagne op og skrige Guido, (Han gaaer bort.)

Femte

Femte Optrin.

Aspermonte. Julius.

Aspermonte. (træder ind) Jeg tør ei tabe ham af Syne nogen Minut i denne Maaned — Og hvor er ei en Maaned for kort til at bringe en forrykt Indbildning i Orden — Og dog kunde jeg neppe erholde denne Opsættelse. — Det er endnu det Beste, at jeg veed den Vei, som jeg skal gaae. Hans Fornuft er ei mere nogen upartist Dommer, jeg maae appellere til hans Hierte.

Julius. (kommer hastig ind.) Got, at jeg træffer dem her, Aspermonte, skaf mig nogle paalidelige Folk og et Skib, skynd dem, jeg gaaer endnu i Aften herfra med Blanka.

Aspermonte. Prinds. —

Julius. Ingen Lovtaler Aspermonte, om viise Fyrster og berømmelige Regentere — Jeg er træt af dem — De kunde byde mig den udsødelige Berømmelse, som havde Umaalelighed til Grændse og Stierne til Reise-Selskab — Jeg gaaer med Blanka — Intet videre! Min Broder har Ret. Jeg har fladdret, da jeg burde handle.

Aspermonte. Er denne Maaned allerede igien forbi og har de ingen Fader mere?

Julius. Jeg har sagt dem det — Dog jeg vil endnu engang bryde mit Forsæt ei at tænke mere paa denne Sag. Veed de vel jeg har seet min Fader græde, og disse Taare har ey gjort mit Forsæt vaklende — Sandelig der feilte uendelig lidt deri, men
uendelig

uendelia lidet er her nok — Det er unyttigt at vente denne Maaned ud, hvad kan der i denne Maaned, ja hvad kan i mit heele Liv giøre min Plan vaklende naar min Faders Taarer ei har kunnet giøre det?

Aspermonte. Dette vilde jeg ikke paaftaae saa dristig.

Julius. Hør mig heel ud, de skal ikke demme efter mine enkelte Grunde men efter alle tilsammen: — Guido har aabnet mig en Udsigt i min Siel, som jeg skielver for. Jeg vil tilstaae dette for dem — i det Dieblis da den Tanke forlod mig at bortføre Blanka i Dag — opsatte jeg dette blot indtil min Faders Død i en Tid i hvilken mine Tanker ikke skulde trænge et Skridt videre frem, end mine Ønsker: — Gud jeg kan ikke indholde denne Forestilling at vente min Lykke ved min Faders Død — Og naar det falder mig ind — At de veed det jeg har aldrig rørt den Streng — at min Fader lod bringe Blanka i Kloster — Jeg maae herfra, jeg maae herfra, for at give min Fader den ti børilige Ære.

Aspermonte. Jeg elsker disse dydige Grunde, men de overbevise mig ikke.

Julius. Og dersom jeg ikke udriver Blanka af hendes Fængsel, saa gaa Guido det — Han har lovet det og man kan bygge paa hans Ord — Aspermonte jeg skielver for den Forestilling, at denne min Faders Sal kunde dryppe af hans Sønners Blod.

Aspermonte. Men under alt dette synes mig at Faren ei endnu er saa nær, at de jo endnu kan bide nogen Tid.

Julius.

Julius. Saa, skal jeg endnu længer see det an, at disse Guldkommenheder skal salme i et Kloster, at Smerte skal hver Dag berøve hende nye Behagelighed, nye Yndighed, ligesom Stormen et Træes Blomster! Skal hun endnu sukke længer over mig og skiule det af Edelmødighed, at hun gjør det for mig! O! jo sagtene disse skiulte Sukke ere i Justines Kloster, desto lydeligere skriges de i Høvnens Øre. — Umenneſke, af din Koldſindighed ſeer jeg at du vil forlade mig. Hvad: Sagde jeg dog ikke ſandt: Fyrsterne har ingen Venner — Got ſaa gaaer jeg alene.

Aspermonte. Jeg gaaer med dem.

Julius. (omſavner Ham.) O ſaa ømt har de aldrig trykket mig til deres Bryſt — Jeg ſoler alles rede, at jeg ikke er Fyrſte meer.

Aspermonte. Saa vil jeg nu gaae hen for at beſørge vore Sager — Forglem ikke deres Koſtbarheder, de maae for den tilkommeade Tid ſørge for deres Underholdning — Men hvor agter de dem hen?

Julius. Det overlader jeg dem.

Aspermonte. Jeg har en Ven i en langt borte liggende Krog i Tydſkland, ſom gierne tager imod os.

Julius. Tydſkland være da Kierlighedens Friſtad. — Skynd dem. Jeg vil imidlertid ride ud og ſige diſſe ſaderlige Egne farvel. —

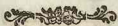
Siette Opttrin.

Blankas Celle.

Blanka. (Sidder ved et Bord, hvorpaa der ligge nogle Bøger og andre Gudelige Sager. Hun læser i en Foliant.)

Jeg kan ikke længer, min Andagt er Synd. Julius! Altid ved den tredie Tanke dit Billede (lukker Bogen til og staar op) og denne Forandring af Morgen-og Aften-Andagt, af Begierlighed og Fortrydelse, dette er det hvad de kalde Liv og Ungdom, Livets Foraar? Gud, Hvad bringer min Siel til Kierlighed og foreener disse Følelser, hvoraf den eene strider imod den anden, og disse Tanker, hvoraf den eene overbeviser den anden for at være Løgn. (Pause) Intet uden Døden og endnu Julius min kiereste Tanke — I Glædens Dage tænkte jeg anderledes — Jeg tænkte, Døden forandrer ikke Kierlighed — Jeg har aldrig følt min Udødelighed saa stærkt, som i Julius's Arme, jeg følede at min Kierlighed er evig, altsaa tænkte jeg maae ogsaa min Siel være det; Men nu da jeg kiender dens Smerter — Han skal ikke lukke mit matte Die til. — Nei, Nei, Kierligheden dør (hun læser nogle Dødslikke og lukker derpaa Bogen hastig til) Ak jeg har jo allerede engang følt Andagtsens Henrykkelse; Den saavel som Kierlighed er den første Følelse i vor Natur. Og erode ikke beslegtede, adskillige Sange satte til en Melodie? — Jeg troede mig allerede saa stærk, at have Jorden under

mine

mine Fødder — Hans Billede! Hans Billede! Jeg sank gandske tilbage og saae med Forfrækkelse, at jeg neppe veeg et Skridt. — Stakkels Blanka (hun græder.)

Syvende Optin.

Abbedinden. Blanka.

Abbedinden. (kommer ind) God Aften Søster, hvad bestiller du?

Blanka. Jeg græder.

Abbedinden. Overil dig ikke, du behøver endnu i lang Tiid Taarer.

Blanka. Endnu i lang Tiid? men ere Taarer ey imod vort Løste?

Abbedinden. Det haaber jeg ikke. Kun Gierninger ikke Jøleser kan den svage dødelige love.

Blanka. Got, jeg er et Fruentimmer, og er jeg ikke da hvad jeg skal være? Jeg misunder ingen Helgene, under dem deres Glands, og deres Valmer, deres Billeder med Engle oven over, staae aldtid paa Altere og blive baarne i Procession, deres Underværker maae opfylde heele Bøger. — Vær forsikket Abbedinde, ingen af disse Fruentimmer har elsket, som jeg. Ellers havde vi kun en Legende om hver — hun døde af Kierlighedssmerter.

Abbedinden. Du har ret. En Helgen er blot en skion Forvildelse i Naturen.

Blanka. Jeg maae altsaa græde — Fra i Dag af er jeg mindre ulykkelig.

Abbed:

Abbedinden. Men holdt Maade mit Barn, man kan adsprede sine Tanker.

Blanka. Adsprede sine Tanker? — Min Siæl er ikke skabt til Adspredelse, endog da jeg endnu levede havde jeg kun en Tanke — Hvad skal adsprede mig? Selv i den Tanke, som langt fra syntes at være Andagt ligger Julius' Skilt og Evighedens Betragtning — Evigheden er jo Kierlighedens Varighed. Seer de hvorledes Maanen skinner; de forestiller dem, at det er en lysende Verden — Jeg seer blot i den et Bidne om mit første Kys — Et Mindes-Mærke om min Kierlighed, som man ey saa let skal fikle mig ved — Vær hilset kiære Maane!

Abbedinden. Ja ogsaa Ricardo (Hun trykker Blankas Haand. Pause.)

Blanka. Hvor længe græder her et forelsket Fruentimmer, førend det sidste Haab dør, det paa den længst fraliggende Muelighed byggede Haab?

Abbedinden. Haabet dør aldrig men vel Pigen.

Blanka. Har de Exempler derpaa? (omfavner Abbedinden) Nævn mig dem, førend Dagen bryder frem, vil jeg pryde deres Grav med Roser, Tusindfylder og mine Taarer.

Abbedinden. Spar deres Roser og Taarer — Du kan maaffee snart bruge dem til min Grav.

Blanka. Ney Abbedinde, deres Taarer og Roser for mig, jeg vil giøre et Forbund med Døden at udfinde Piinsler for mig — Saadanne Sukke skal aldrig disse Mure have hørt, Augustin skal tilstaae

at

at hans Regler er Svagheder; Helgene ved mig forsonet med Kierlighed skal bortvende af Medlidenshed deres Ansigt ligesom Martyrer ved Beskiemmelse.

Abbedinden. Datter, din Indbildning bliver uregierlig.

Blanka. Roser og Taarer for mig, den saa nedbøiede Natur skal dog engang tilsidst brække.

Abbedinden. Kom det er Tiid til Bøn, vi ere desuden altid de sidste i Choret.

Blanka. Ha! naar nu den frie Siel svæver første Gang over den høie Kuppel — Jeg har Aars hundrede nødig førend jeg igien kan føle Glæde især uendelig Glæde — Og Abbedinde, naar du bringer mine Veen det lovede Offer og du hører en sagte Hvisslen, saa tænk at det heder paa jordisk: Søster, snart Roser og Taarer for dig.

Abbedinden. (I det hun gaar ud.) Af saadanne Klager høre denne Hvalving for mange Aars hundrede siden.

Fjerde Handling.

Første Optrin.

(Et Værelse paa Slottet.)

Julius. Forladt for evig, for evig! Harde jeg nogen Tiid forudseet at denne Følelse var saa stærk;

E

men

men hidindtil har jeg kun tænkt paa min Foreening med Blanka og ikke paa en Skilsmisse med en Fader og et Fædreneland. At forlade en Fader ved Gravens Bredde. — Hvor vil han være bekymret førend han erfarer min Skiebne, og naar han da erfarer den, er han lykkeligere, end naar han tilbytter sig en vis Bedrøvelse for en uvis Angest? Aldrig at see dig igien Tarent, aldrig see Solen her skinne klarere og Blomsterne at groe friskere, end paa et hvert andet Sted? Og i Fornøielser over min Tilbagekomst den beste Frembringelse i mit Fødeland, for eder skal jeg være død — Aldrig høre Skibsfolkenes Glæderaab, naar de igien see disse deres Fædres Kyster — Aldrig see igien Taarnene i Tarent glimre i en Sommer-Aften og give min Hest stærkere af Sporene. Aldrig skal jeg see igien i denne Sal forsamlet ved et Vord alt det som jeg elskede; aldrig høre mere min Fader sige, Gud velsigne eder mine Børn! og alle disse Baand som jeg tildeels har, førend jeg traadde ind i Verden, sonderriver jeg for et Fruentimmers Skyld — For et dødeligt Fruentimmers Skyld — Nej ikke for et dødeligt Fruentimmer, for dig Blanka, du er mig Fædreneland, Fader, Moder, Broder og Ven!

Andet Optrin.

Julius. Aspermonte.

Julius. Hvor gaaer det Aspermonte?

Asper-

Aspermonte. Alle Anstalter ere bragte i Rigtighed og den opgaaende Soel maae finde os paa Havet.

Julius. Og hvorledes er deres Plan?

Aspermonte. Jeg har bragt tyve bevæbnede sammen og dem tænker jeg at dele i to Høje — Med den ene falder vi ind i Klosteret og forsiktrer os hendes Person — Den anden skal vente paa os med vort Reisetøj ved Havedøren — Et Skib ligger særdig og Vinden er fortræffelig. —

Julius. Men har de ogsaa sørget vel for Blankas Bequemmelighed?

Aspermonte. Ja som om hun var min Kiereste.

Julius. Jeg takker dem, men kiere Aspermonte, jeg har aldrig følet saa stærk som nu, hvad et Fædreneland er.

Aspermonte. Prinds, endnu er det Tid — Forlad ikke Tarent, naar de ikke fornøiet kan forlade det.

Julius. Jeg forlader det, som en Viis forlader Livet, gierne, men en uvilkaarlig Gysen opstaaer hos mig og denne staaer ikke i min Magt.

Aspermonte. Har de gjort dem en Tour til Hest?

Julius. Ja, og disse melancholske Følelser ere just Frugten deraf. Jeg har dybt indpræget hos mig Billedet af disse omliggende Egne; det er saa behageligt langtfraværende at giennemløbe de faderlige Egne i Tankerne. — Det skal være Hovedma-

terien for mine tilkommende sværmeriske Aftener. Og jeg forsikkrer dem, der er ingen Døf, ingen Høj, som jo er bleven mig mærkværdig ved en lille Begivenhed fra min Barndom eller Ungdom — Virkelig kun ved smaa Begivenheder, men hvis Erindring er kostbarere for den Mand, som de angaae, end en Verdens Historie.

Aspermonte. De har dog formodentlig glemte den lille Citron-Ekov, hvori de saae Blanka første Gang, og hvori de saa ofte drømmede.

Julius. Hvor kunde jeg det Aspermonte, hvor kunde jeg det? Jeg har henbragt i den endnu nogle ubetalelige Minuter, og kunde jeg bringe noget med mig fra denne Egn, saa skulde det være denne Ekov. Til sidst besøgte jeg endnu mine Fædres Grav — Et sandt Billede paa Fyrsternes Stand tænkte jeg, da jeg saae Sølv-Kisterne og de forraadnede Faner — Hos dem er alle Ting ligesom i enhver anden Stand, det Glitterguld undtagen, som hænger omkring alt det, som angaaer dem. Denne Haandsfuld Støv i denne Kiste forhen den store Theodorik elskede Hovedstallen i hiin tilforn den skønne Agnese — Kan de dog nu sove rolig, uden at en Kammerherre behøver at hviske i Førgemaffet, tys! Denne qvælende Dunst er ligesom den Dunst der opkommer fra en Betlers Grav, og ingen Hykler kan sige, at den lugter yndig. Naadrer ikke Theodoriks Hund ligesaavel som Theodorik selv, omendskjønt der ikke ligger noget forrustet Sværd og Scepter paa hans Grav — Hm —

tænkte

tænkte jeg, jeg skal ogsaa forraadne, omendstundt det ikke sker i en Arve-Begravelse.

Aspermonte. Deres Anmærkninger ere rigtige, men just ved den samme Leilighed kan man ogsaa gjøre andre, som ere ligesaa rigtige — Lad de Fyrsterne i deres Stand beholde deres Glimmer — Er det da den, som deres store Siæle er skabt for? De forsagter ikke de Stænder, som ikke have dette Glimmer, thi det er kun en Visag. Godt, i den Stand, som fører dem med sig, er det ogsaa en Visag. — Julius, de er bestemt at legge Grundvold til mange tusendes Lyksalighed, og deres gandske Dyemeed skal nu være et eneste Fruentimmers Fornøjelse og Tidsfordriv?

Julius. De gjør mig vred Aspermonte — Dog tael, jeg er jo ingen Fyrste meer.

Aspermonte. Ogsaa paa denne Maade vil jeg vise dem, at en Fyrste kan have Venner. Efter-tænk endnu engang det Bytte, en Fader og et Fædre-
neland for et Fruentimmer!

Julius. Jeg er som en standhaftig paa Pine-bænken, deres Forestillinger kan quæle mig, men ikke overvinde min Beslutning — De har Ret; jeg opofrer for hende Fader og Fædreland, men er Blanka et mindre ædelt Offer værdig? — Naar jeg taber disse dyrebare Ting for hende, saa vil det forekomme mig, som om hun smeltede tilsammen med dem — Jeg vil elske i hende min Fader og mit Fædreland, jeg er misundelig paa min egen Kiærlighed;

lighed; intet skal mere dele den, alt hvad min hele Natur kan frembringe af Tilbøieligheder til 'udvortes Ting, skal tilhøre hende.

Aspermonte. Endnu en Forestilling, Prinds, dersom de blot ikke gjorde deres Folks Lykke, saa var de at undskylde, men de gjør det's Ulykke. I Følge deres Beslutning er Guido Landets tilkommende Regent.

Julius. Jeg reiser bort — Maaſkee de har forandret deres Beslutning?

Aspermonte. Nei Prinds, dersom de vedbliver deres Beslutning — Saa følger jeg med.

Julius. Og hvor treffe vi hverandre i Aften?

Aspermonte. Klokkerne elleve ved Eleonora Kirke. — Jeg sender dem endnu før den Tid nogle Klæder for dermed at gjøre dem ukiendelig.

Julius. Endnu har jeg en haard Pust tilbage, at tage Afsked med min Fader — Betænk at tage Afsked med ham for evig, uden at han veed det. Seer de vel, saa vist kan jeg forsikre dem om min Beslutnings Uryggelighed, at jeg ikke ſkyer denne Sammenkomst, naar jeg tænker paa den — men den vil ryste mit gandske Væsen.

Aspermonte. Gat Mod, han kommer; jeg kan ey taale at see ham. (Han gaar bort.)

Julius. Himmel hielp mig nu og i min Dødstime.

Tredie

Tredie Optrin.

Syrsten. Julius. (det hele Optrin igiennem
meget dybsindig.)

Syrsten. Endnu stedse denne sørgende Mine,
Julius? — Har du dog ikke i Dag et glad Diekafst
tilovers for din Fader paa hans Fødselsdag? Dog
nok om dette, jeg beder dig om Forladelse, om jeg
før har talt for heftig imod dig.

Julius. (I det han langsom griber efter sin Fa-
ders Haand) Min Fader —

Syrsten. O mit Hierte smelter, naar jeg kun
seer dig. Hos mig ere de Dage forbi, hvor jeg
gjorde Udkaft, og Ungdommens Tid er løbet hen,
i hvilke der laae i et Ønske tusende andre, ligesom
der udi et Sædekorn slumrer en tilkommende Skov.

See hv er ei at ihaaabe nogen Fremtid for mig. Kun
at see dig lykkelig og stor er mit eneste Ønske. (Pause)

Julius Ietag mig ikke denne yndige Udsigt, at du i
sin Tid overgiver mine Borgeres Belsignelser, som
jeg efterlader dig, forøget til dine Efterfølgere og at
Hiertet paa de tilkommende Fyrster af Tarent maae
slaae ved dit Navn af Jver for at efterfølge dig.

Giv ikke deine Tanke dig drukken af Glæde, at
andre skal hardle ædelt ved at efterligne dine Be-
drifter, og at dine Børn blive berømt og antændte ved
dit Eftermæle, ligesom en Ild antænder andre uden
selv at gaae ud. (Pause: Julius staaer dybsindig,

Syrsten omfavner ham) Vort med denne sørgelige

Mine, du Førstefødde af min Kierlighed, som gjorde mig min Gemalinde endnu mere elskværdig og som udstammede først det Ord Fader — Min Førstefødde, til hvem jeg giemmer min bedste Velsignelse.

Julius. O min Fader, giv mig nu denne Velsignelse. —

Syrsten. (legger ham Haanden paa Hovedet.)
Vær viis!

Julius. (kysser hans Haand med Hæstighed og gaaer ud.)

Syrsten. O min Søn, hvorfor slyr du sin Faders Afsyn?

Fjerde Optrin.

Syrsten. Erkebiskoppen.

Syrsten. Gud — Dog jeg vil tvinge mig. Jeg har gjort meget i Dag, lidt meget og som jeg troer, fortient en fornøiet Aften, naar jeg kun kunde have den. (Erkebiskoppen træder ind.) Broder jeg er i en Lunc, som just skifter sig til en Gødselsdag. Mine Følelser ere saa melankolske høitidelige. Lad os drikke en Flaske Viin tilfammen.

Erkebiskoppen. Ligesom du vil.

Syrsten. I dette Lune viser Viinet, at den er en Gave af Himmelen. Da knytter den de tvende bedste Flipper sammen, som Sorg og Glæde har. (Imidlertid bringer en Opvarter en Flaske og Glas.) Her, Thomas, sæt dette Bord lige over for Anchises og Aeneas Billede. (De sætte sig ned.) Her

Broder

Broder har jeg havt mine forndeligste Tider, kommer du endnu ihu, hvorledes min Fader slog mig til Ridder under dette Billede?

Erkebiskoppen. Ja, som om det var skeet i Dag. Jeg bad siden min Fader ogsaa om et Sverd, men han gav mig den Bog hvorpaa du havde soret og sagde, at denne var en geistlig Vands Sverd.

Syrsten. (som endnu bestandig betragter Bille, det.) Den Tid lignede jeg endnu temmelig Ascanius; men nu Anchises! snart skal jeg vaagne op og sige, sandelig jeg drømte jeg var Fyrste af Tarent — (Han skienker i) naar jeg kun ikke opvaagner med Skæk!

Erkebiskoppen. Vort Huses og vort Folkes Vel — (de drikke) Du sørger for meget, oversee nu dit Dags Arbejde. Om Aftenen lugter alting, hvad man har planter, yndigst, hvad kommer Natten dig ved?

Syrsten. Af mine Sønnen!

Erkebiskoppen. Forlad min Broder, fra den Tid af, da du endnu lignede Ascanius har du indtil nu sørget for meget. Og see dig nu engang om, er det Liv ikke værdt at misunde?

Syrsten. — Hidindtil har Du Ret.

Erkebiskoppen. Har du ikke gjort dine Under, saattere lykkelige og det uden Opsigt, uden voldsomme Statsomveltninger, ved et simpelt Liv, hvori næsten enhver Dag var som den anden? Faa af dine Gieringer lade sig male, men om dit gandske Liv lod sig male? (De drikke.)

Syrsten. Giv mig ikke stolt. Jeg veed bedst, hvorledes mine Gierninger ere blegnede i Sammenligning mod mine Udkast.

Erkebiskoppen. Vist ligger der høiere Skønhed i vor Hierte end i vore Gierninger, men dette uagtet kan du være tilfreds. Troer du at vor lille Høitidelighed er den eneste her i Landet? Enhver Bønde sparer sin Høne til den Dag; jeg veed de gamle snakkede engang ved saadant Maaltid om dig saaledes, et Barn spurgte, hvem er vel Syrsten? Hans Moder vidste kun at svare ham, han er det for mange Tusende, som din Fader er for mig og dig.

Syrsten. Jeg takker Himmelen som gav mig et saa libet Land, at mine Regjerings Forretninger ere huuslige Glæder. Troer du Broder, at mit indvortes Huus engang vil gjøre mig saa stor Glæde som det udvortes?

Erkebiskoppen. Gandske vist.

Syrsten. Nu vil jeg da være ret glad i Aften, forglemme at jeg er Fader — Himmel — Kort jeg vil være glad. O naar jeg kun kunde igien høitidelig holde min tilkommende Fødselsfest iblant mine Børn — Og Cecilia var Julius Gemalinde! den Pige er min Afgud — Broder min smule Klogskab koster mig syv og halvfjerdesindstyve Aar, og naar du tager en Dag fra dem, saa borttager du mig et Stykke fra hiin. Og hos denne atten Aars Pige blomstre Visdom og Skønhed i en og den samme Morgen; forskellige Himmelegnes Vexler, saa nær i et Veed, at deres Farver

Farver spille ind i hinanden. Og hendes Beskedenhed — disse elskverdige Blomster flyer Solens Straaler, og udaande deres sødeste Lugt i Skyggen — Hvor maae ey et ungt Menneske, som har seet hende, faae Ekel for de Gruentimmer, hos hvilke Smukke og en smule Bittighed staae i det skammeligste Forbund.

Erkebiskoppen. Broder, du declamerer, er du Ascanius eller Ankises?

Syrsten. Naar kun Julius sølte disse Yndigheder — Der er endnu noget i Flasken, lad os drikke dette paa et Balsprog, som sømmer sig for gamle Mænd — paa en berømmelig Ende. (De drikke.)

Femte Optrin.

(En Gade noget fra Justines Kloster.)

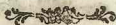
Guido. En Betient. (Beggemaskerede.)

Guido. (tager Masken af) Hvoraf kan du paaftaae dette?

Betienten. Gandske vist naadige Herre, de kan endnu ikke være her, deres Hr. Broder gif neppe fem Minuter fra Slottet førend vi.

Guido. O derfor agtede den Knegt saa libet paa mine Forsikringer — Jeg skulde være intet hos Blanka — ikke engang en Medbeyler, ikke engang en Folie, for at forhøie hendes Glæds. Men ved Himmelen! See ser det hans Bænde, som trækker hist frem i Justines Gade?

Betienten.

Betienten. Ja, naadige Herre.

Guido. Lad os træde lidt tilside, og understaae du dia ikke at røre en Finger. — Jeg vil allene saaledes behandle dem, at ingen skal herefter see mit Ansigt uden at blive rød, fra Julius af indtil den Dreng, som bærer Fakkelen.

S i e t t e O p t r i n.

Julius. Aspermonte (med nogle bevæbnede, alle maskerede.)

Aspermonte. Lad os hie her — en bedre Aften kunde vi ikke saae, hvilket deiligt Maaneshin.

Julius. Fortræffeligt, og jeg har albrig hørt Nattergalen slaae sømmere eller Gaarekylningen quidre behageligere.

Aspermonte. De har endnu heller ikke hørt deres Brudesang.

Julius. Og dog hører jeg den ikke uden noget angst, snarere med en Bruds urolige Længsel, end med en Brudgoms sprige Henrykkelse.

Aspermonte. Kat kun Mod.

Julius. Mit Mod kommer nok tilbage, naar kun Fare og Tumult indfinder sig.

Aspermonte. Seer de, der er endnu Lys i Kirken, Monnerne holde deres sidste Aftenbøn. —

Julius. Af Blanka har ogsaa bedet for mig — Mit Navn hørt i Himmelen af Blankas Stemme, hvad for en Forestilling!

En af de bevæbnede. Seer de det Raquet
— hist over Kirkegaards Muren?

Aspermonte. Hvor? Ja der, saa er Philip
allerede med de andre ved Havedørren, en Pistol,
Thomas — Man kunde snart lukke Døren i, naar
man saa os trække op saa bevæbnede. Jeg vil gaae
i Forvejen allene og forstikke mig Dørvogteren. —

Julius. Gjør kun det.

(Aspermonte gaaer nogle Skridt frem.)

Guido. (som springer hen imod ham med en
någen Dolk) Holdt. Saa let bortfører man ikke
Guidos Kiæreste.

Aspermonte. Er det en Fyrstes eller Bandites
Stemme?

Guido. (river Masken af) Hvad? — Bandit?

Julius. (som kommer nærmere tilligemed de
øvrigt) Vær rolig Broder — Du kan ikke hindre
mig — Marcellus, Emilius holder Hellebarderne
for ham —

Guido. Holde mig? Guido af Tarent. (Han
støder Dolken i Julius)

Julius. (i det han falder) Blanka.

Aspermonte. (kaster sig hen paa det døde Legeme)
Julius, Julius, kom til Live igjen.

Guido. Saa haardt skal Himmelen ikke straffe
mig.

Aspermonte. (skriger det døde Legeme i Dret)
Blanka, Blanka? (springer op igjen) Hører han
ikke dette, saa hører han aldrig noget mere. (kaster
sig ned igjen paa det døde Legeme) Guido.

Guido. Nu døde han først — Thi først nu foer Brøder-Morderens Forbandelse igiennem mine Veen — Seer i ikke Tegnet paa min Pande, at ingen maae dræbe mig? Aspermonte, Forbandelse over mig og dig.

Aspermonte. (vender sig om) Behold din Forbandelse for dig selv, jeg skal nok bande mig.

Guido. Nu saa gid den udeelte Forbandelse blive udgydet over mig, og at ingen Lynild ledsager den. (han gaar ud)

Aspermonte. (efter nogen Stilstand) Al det var din Dødsfang (springer op og tager Guidos blodige Dolk) Der Thomas bring denne til den gamle og spørg ham om det er hans og hans Søns Blod. Men i alt dette er han dog en gammel Mand — Dog jeg kan jo gjøre mig selv til en gammel Mand. (han trækker Kaarden) Marcellus før min Hest hid.

Marcellus. Hvorhen naadige Herre!

Aspermonte. Saaledes spørger en Doemer — Til Ungern at døe for de Vantroendes Sværd.

Femte Handling.

Første Optrin.

Galleriet paa Slottet med faae Lys udi. Vægeft i Grunden ligger Julius lig paa en Seng bedækket med et Klæde. Et Bord med nogle Lys.

Syrsten. En Læge.

Syrsten. Ingen Hielp! Ingen Hielp! Gud! Kiære Doctor, et ungt Menneskes Natur er stærk

og min halvfierdsindstyveaarige Dyd er ogsaa stærk.

Lægen. Af naadige Herre!

Syrsten. Hielper da intet? Intet i Himmelen og paa Jorden? Ingen Ur, ingen Balsom, ikke en gammel Mands Liv, ikke en Faders Blod. Kiere Doctor, nu trøer jeg paa Sympathie og Underværker og alt —

Lægen. Min Kunst har Ende.

Syrsten. Af hvor er det tungt at troe sin egen Ulykke, endnu taler en indvortes Stemme saa tydelig derimod, Samvittighedens Stemme naar jeg kun fiender den.

Lægen. Vist nok lader Indbildningen sig ikke saa let overtale, at en Lynildsløhar i et Dieblis fortæret den saa længe forventede Høst —

Syrsten. Og forvandet Ageren til en Klippe! thi jeg skal ikke længer bære nogen Glæde — Godt! jeg er Dommer. — Altsaa ingen Hielp Hr. Doctor?

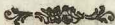
Lægen. For Prindsen ikke, men for dem — Kom naadige Herre.

Syrsten. For mig? — Mig kan de hielp og ikke min Søn? — Gaae bort, deres hele Kunst er Bedragerie — (i Hidsighed) Gaae! (Lægen gaaer ud)

Andet Optrin.

Syrsten.

Syrsten. Jeg havde dog ikke tænkt, at der i det smule Liv jeg har tilovers var noget Bitterere end Døden!

Døden! (Han tager Klædet fra Julius Ansigt) min Søn, min Søn! — Saa længe var jeg Fader, og maatte først blive uden Børn for at saae at vide hvad en Fader er. — Der ligge nu mine behagelige Udkast — I dine Børn tænkte jeg lever du endnu længe, dette søde faderlige Vaand, tænkte jeg, bliver altid en Slægt med den anden og forbinder mig med den sidste Efterslægt — Ja Efterslægt uden Børn, uden at begrædes skal jeg døde! Hvem vil beklage mig? — En Fremmed trykker mig ligegyldig Dinene til, siger i det høieste, Gud være hans arme Siæl naadig, og legger sig rolig at sove — Holder en Hofmand det Umagen værdt at græde for sig selv over den sidste af en Stamme? Og om jeg end forud leyede Klager og betalte Sukke, skulde de ikke holde mig et Ord deraf. — Skammelig, skammelig er du falden! (Han tager det afdøde Legemes Haand og ryster den) men jeg lover dig Hevn — Hvad smiler du Julius? Frygt intet af den faderlige Kierlighed — Din Morder er ikke min Søn, min Gemalinde var en Egteskabsbryder og hans Fader en Spitsbube — Hvad, er din Haand saa kold — men ligesaa kold vil jeg ofre ham til dig — At hans kogende Blod skal syde paa min Haand som paa Jis! — Men er dette en Dommers Tone? — Jeg maae endnu mere affigle mig — endnu en Spadseregang under Ulmetræerne.

Tredie.

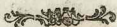
Tredie Optrin.

Blanka.

Blanka. (løber ind med ndslaget Haar) Hvorhen, hvorhen har man baaret dig! (tager Klædet af og kaster sig over det døde Legeme) Julius, Julius, Ak han er død, Forbandelse over mig, jeg er hans Morder, (Pause) Julius, Julius, ak, kunde jeg kun tilfømentrykke min Smerte i et Skrig, da maatte han, da maatte han vaagne op — Hvorfor er jeg fød, hvorfor er jeg fød? O kunde dog alt det, som er til, blive til intet — (kaster sig igien over det døde Legeme; (Pause) hun raaber igien med en mindre Hæstighed) Julius, Julius, naar giver du mig min Rosenkrands igien til min beste Bryllups Prydelse? Men jeg, ja jeg vil ogsaa have et Tegn af din nu værende Stand (trækker en Kniv frem, tager fat paa en af Julius Haarlokker for at skære den af, men falder paa nye igien over det døde Legeme) Jeg din Morder, jeg din Morder, (Pause) Gat Mod Blanka! Du har allerede gandske udtømmet Lidelsernes Kalk, hvad du nu smager er dens Bærme — Fortvivlelse (hun skærer en Haarlokke af og visker den om sin Finger) dette er den Forlovelses Ring som jeg vil give min Smerte, ikke at stille mig fra den, uden naar Døden skiller os ad — Er denne Straf tilstrækkelig for en Morder — O jeg vil gisre hvad jeg kan — Her aflegger jeg for dig et Løfte om bestandig at lide (hun kysser ham) Her har du al min

S

Glæde

Glæde (hun kysser ham) her har du min hele Lykke —
 Tag imod den Julius — Jeg hans Morder, Jeg hans
 Morder — Forgieves lader jeg Spitsen af denne Tanke
 falde paa min Stiel, Døden forstaaer ikke dens Vink.

F i e r d e O p t r i n.

Blanka. Cecilia.

Cecilia. Er du her Blanka!

Blanka. Lad mig være, lad mig være! er du
 kommen for at berøve mig min Smerte, i Sandhed
 ikke, i Sandhed ikke. Dette er for nærværende Tid
 mit kjereste, nu har jeg ingen Medbey'er meer.

Cecilia. Jeg er ikke kommen for at trøste dig —
 Jeg er ikke noget Bud fra Himmelen.

Blanka. Hans Morder, hans Morder! (seer
 dybsindig paa det det døde Legeme)

Cecilia. Jeg beder dig, betænk Blanka, hvad
 Fortvivlelse er, kom med mig — Lad din Smerte
 blive Smerte, endogsaa jeg, jeg kan ikke taale at
 see dette Legeme.

Blanka. (som stedse stirrer paa hans Legeme
 med en rolig Stemme) O Mennesket gaar saaledes
 hen over Jorden, uden at efterlade sig et Spor,
 ligesom Emil i et Ansigt eller en Fugls Sang i
 Skoven!

Cecilia. Stakkels ulykkelige Skabning —

Blanka. See der ligger han i Jordens Skød
 Soel og Maane gaar hen over ham i deres evige
 Cirkeldans, aabne og slutte det frugtbare Aar; og
 han

han veed ikke, at det Hjerte, som elskede mig bliver Stov, ikke beqvem til noget mere, end at blive vaad af Regn og tørret igien af Solen —

Cecilia. Den gandske Julius er død.

Blanka. Kiender du denne Haarloffe?

Cecilia. Det synes at være Julius — Men jeg beder dig, hvorfor ruller du Dinene saa vildt om i Hovedet?

Blanka. (i en munter Tone) Hvem du endog-saa er min fiere Pige, da glød dig med mig. I Dag, i Dag er endelig min Forbindelses Dag — O hvor er mine forrige Smerter mig fiere!

Cecilia. Hielp milde Himmel! hun har tabt Forstanden.

Blanka. Men see det er allerede Midnat, alting venter og Julius kommer ikke — Jeg beder dig, hvorfor blive Bryllups Giesterne saa blege? See Forfækkelse reiser Haarene op paa mit Hoved, saaledes, at deres Spidse støde Brudekrandsen deraf — Jeg ulykkelige Brud, der bringe de Julius Legeme. (han viser hen paa hans Legeme)

Cecilia. (beangstet) Kiender du mig ikke Blanka? End om den Gamle finder hende her; kom med mig Blanka!

Blanka. Mærk paa mine Ord Pige, thi jeg taler Sandhed, Mennekeslægten skal aldrig luddø, men iblandt Tusende kiender neppe Een, hvad Kierlighed er.

Cecilia. O jeg tænkte nok, at hendes Kiolighed bedrog mig. Kierlighed. — § 2 Blanka.

Blanka. Hielp, Hielp — det Uhyre som hvert Dieblit forandrer sin Skikkelse, opsluger mig! See i hvilke grusomme Bugter det hvirvler sine Muskler — En Leopard — Tiger — Bjørn (skrigende) Guido!

Cecilia. Jeg beder dig mit Barn gaae med mig!

Blanka. (som synker i Cecilias Arme) Kiers Ceci'la, det er en stor Ulykke at tabe sin Forstand.

Cecilia. Gud ske Tak — Jeg haaber dette Tilfælde, som blot var en Virkning af den første Forstrækkelse, ei skal have nogen Følger. Men jeg beder dig kom med mig.

Blanka. At jeg har brudt mit Løfte om at lide evig! Der seer jeg den Engel Julius med Bredens Skaal, hvis Dunst allerede er Døden — At jeg har brudt mit Løfte om at lide evig! — Udgyd din Skaal over mig, Julius! Tilintetgjørelse eller evig Qual er det samme; og lad ingen af dine lindrende Taarr falde i den for at formilde den. (En Nonne træder ind og gaaer hen til Blanka)

Nonnen. Er Du her Blanka, vi har alle søgt efter dig.

Cecilia. At denne ulykkelige er fra sig selv — Men hvorfor lod de hende komme ud af Klosteret?

Nonnen. Fra sig selv — Fra sig selv —

Cecilia. (vred) Men hvorfor lod de hende ogsaa komme ud af Klosteret?

Nonnen. Vi ere i Sandhed uskyldige — Hun fik det strax at vide og vilde hen til ham, vi afværge
gede

gede dette, og derpaa tilbragte hun nogle Timer i rasende Smerte — Gud jeg ønskede ikke at see det flere Gange — paa eengang blev hun overordentlig rolig, vi bragte hende ind i hendes Zelle, og derfra er hun undslåben os.

Blanka. Julius, disse Kystelser ere unaturlige. Jeg seer, jeg seer, at Dagenes Ende er kommen, Skabningen udsukker igien sin levende Nande og alt hvad der er til, smelter igien tilbage til Elementer. See Himmelen ruller sig skræksom sammen som en Bog, og dens bange Hær undsflyr — I Midten af den udbrændte Soel udstikker Matten den sorte Kane, Julius, Julius, omsavn mig, at vi kan forgaae med hinanden.

Cecilia. O Gud — beste, beste Blanka — Lad os gaae.

Blanka. (i det hun træder nærmere hen til det døde Legeme) Ha! hvor rolig han sover den skønne Hyrde? Lad os binde en Krands og sætte den paa den sovendes Hoved, at han kan søge iblandt Hyrderinderne, den som bliver rød for ham (sagte) men jeg taler for høit! tys! tys! at den skønne Hyrde ikke vaagner op. (Hun gaaer gandske sagte ud tilligemed Cecilia og Nonnen)

Femte Optrin.

Fyrsten. Erkebiskoppen.

(Fyrsten trænger sig ind, Erkebiskoppen vil forhindre ham deri)

Fyrsten. Slip mig, lad mig være!

Erkebiskoppen. Nei Broder, du maae ikke gaae ind i Salen, din Smerte er for stor.

Syrsten. Stil mig ind for en Ret af Fædre, og jeg vil svare for min Smerte — men ikke mod en Præst, ingen uden en Fader forstaaer hvad faderlig Kierlighed er. Broder, snak du kun om Bøger og Kirker!

Erkebiskoppen. Jeg tør ikke forlade dig.

Syrsten. Hvad! her er Tarent, og jeg er Syrste af Tarent — og hvad har jeg nødig' at beraabe mig derpaa. Er det en Majestæts Ret at rive sig Haa-rene af Hovedet ved sin Sønns Liigkiste — Det kan jo enhver Betler.

Erkebiskoppen. Jeg kender dit Hjerte, og kielver for hvad det nu lider.

Syrsten. Vist ikke — min Smerte' er jo saa rolig, og her er jeg allerroligst, jeg seer her den rolige Smil paa hans Legeme, men fraværende fremstiller han sig for mig, og fordrer med gyselige Gebærder Blanka og sit Liv af mig.

Erkebiskoppen. Got Broder, jeg vil lade dig være allene endnu en halv Time — Men lov mig' at du da vil gaae med mig.

Syrsten. Ja jeg lover dig det. (Erkebiskoppen gaaer bort) Nu er jeg som jeg skal være — Hem! Thomas! (En Betient kommer ind) Har du høntet Pateren?

Betienten. Ja han er i Forgemaftet.

Syrsten.

Syrsten. Lad ham træde ind i Sidekammeret, og kald paa Guido (Betienten gaaer ud) — Koldfindig, koldfindig min Siæl, at Faderen ei falder Dommeren ind i sit Embede, det er billigt, jeg vil kun være Dommer et Dieblif og Fader i mit hele Liv. (Han fremtager under Klædet ved Julius Fødder Guidos blodige Dolk, og gjør dermed en Pantomime, som om han stødte den i en) Got — Got — De igamle Scener ere stærkere end jeg tænkte — (Han legger Dolken fra sig igien.)

Siette Optrin.

Syrsten. Guido.

Guido. Her er jeg min Fader — Jeg haver Livet, og jeg holder mig til Dem; de har givet mig det. Forbedre de nu hvad de har fordervet.

Syrsten. Stille — Træd nærmere (i det han blotter Julius Ansigt) Kiender du dette Legeme?

Guido. Døden, min Fader!

Syrsten. Kiender du dette Legeme?

Guido. Af, jeg kiender det!

Syrsten. (i det han blotter Guidos Dolk ved Julius Fødder) Kiender du ogsaa den?

Guido. Jffun halv (i det han griber efter den) men jeg skal lære at kiende den gandske.

Syrsten. (holder ham tilbage) Dyrng ikke Synd paa Synd — Forbandet være den Time, i hvilken jeg saae min Gemalinde første Gang — Forbandet enhver Draabe, som Dryllupægæsterne drak, enhver

Dands de dansede, forbandet min Bryllups Seng
og alle dens Glæder.

Guido. Forband ikke deres Liv! Deres Navn
vil Efterverden nævne med Berømmelse — Kiender
den mit, saa har den læst det paa en Skamstøtte —
Døden min Fader!

Syrsten. Guido, Guido, tænkte jeg nogen-
sinde at du skulde berøve mig to Sønner paa engang,
da Jordemoderen sagde til mig, Herre, de har faaet
en Søn, og lagde dig første Gang i mine Hæn-
der? Ak Guido, Guido!

Guido. Døden, min Fader! Ak man har 'or evig
udelukt mig af Verdens Tempel, og maaskee jeg er
ogsaa udelukt for evig af de Saliges Boliger — Kun
Døden kan udlette min Forbrydelse, og astørre
min Synds Brændemerke paa min Pande — Døden
min Fader!

Syrsten. Ak at jeg ingen Fader har mere —, stak-
kels gamle Mand. Der ligger dog just saa meget
Ulykke paa mig, som min Hierne kan taale; naadige
Himmel, giv mig kun et Qvintin mere Ulykke end
den taaler! Da seer jeg i Indbildningen mine eens-
drægtige Børn stedse om mig. Hvem som er gaaet
fra sig selv over en Ulykke, seer dog altid den mod-
satte Lykke — Men jeg er saa udmærket ulykkelig, at
det maaskee ikke eengang indtraf hos mig. Og skal
jeg endnu have en behagelig Time her, saa maas-
ke det skee i Raserie. Ikke sandt, Guido?

Guido.

Guido. (koldfindig) Der gives flere Dolke, ja ogsaa Ild, Vand, Bierge og Afgrunde. (Han vil gaa bort)

Syrsten. Du skal døe — Som mine Undersaaters Fader bør jeg ikke taale at uskyldigt Blod hæfter paa Landet og raaber Krig, Pest og alle Landeplager til Hevn — Du skal døe, som en Fyrste for mine Hænder. Men at ikke noget skal ske ubereed, saa venter en Pater paa dig i Kammeret her næst ved.

Guido. Jeg skal paa Diebliffet være her igjen. (han gaaer bort)

Syvende Optin.

Syrsten.

Syrsten. Sandelig det bliver Dag — Jeg tænkte at det aldrig skulde blive lyst — (Han tager Dolken) Guido straffer jeg — Og hvem lod Blanka bringe i Kloster? — (han beseer Dolkens Spids) Ha! jeg har Lyst til dig — Kunde du ligesaa godt sønderkiære Bæsenet, som Baandet imellem tvende Bæsen — Men hvem forsikrer mig, at denne Historie ei jforekommer i de evige Straffe million Gange? (legger Dolken hen) Bort Spilleverk, du er ikke et Haar bedre end al anden Trøst her paa Jorden. Selvmord er Synd — Men vi skal quæle dig uden Selvmord, Constantin vi skal quæle dig. Endog selv en Tilbøielighed til Sorgmodighed kunde jeg hade, Tilbøielighed det er jo Fornælselse — Hvor er ikke Fornælselsen lumsk! men denne ene tænker jeg skal forkrække

alle andre — Jeg vil altid see denne Tildragelse, aftegne den, ofte lade den male, paa et Billede skal Solens første Straaler falde, og paa det andet dens sidste — Med det Navn Julius skal man vaagne mig den ene Dag, og den anden med det Navn Guido. Jeg vil gjøre en Sang om den hele sørgelige Tildragelse, og den skal Blanka ved Midnatstider synge for mig.

Ottende Optrin.

Fyrsten. Guido.

Fyrsten. Saa hastig Guido — Har Himmelen tilgivet dig?

Guido. Jeg haaber det.

Fyrsten. (omfavnende ham) Jeg tilgiver dig ogsaa. Bring Julius dette Freds Kys.

Guido. (kaster sig ned paa det døde Legeme) Nu tør jeg først nærme mig til dig — Lov, lov, Martyr, om du ikke allerede er i de Saliges Bosliger, skiul mig Synder i din Glands, at jeg kan trænge med dig derind!

Fyrsten. Omfavn mig endnu engang min Søn! (han omfavner ham med den ene Arm og støder Dølsen i ham med den anden) Min Søn! min Søn!

Guido. (falder over det døde Legeme og griber fat paa dets Haand) Forsønning min Broder (giver sin Fader uden at kunde tale den anden Haand)

Fyrsten. (falder paa den døde og bliver nogen Tid liggende, gaaer derpaa fortvivlende frem og tilbage)

bage) Ja, ja jeg lever endnu! (gaaer igien frem og tilbage)

Niende Optrin.

Syrsten. Erkebiskoppen.

Erkebiskoppen. Broder, hvad har du gjort!

Syrsten. Forrettet for sidste Gang mit Oversdommer-Embed. Jeg giver nu Befaling til Carthauserne, at de skal optage mig i deres Orden, paatag dig saa længe Regjeringen, og lad Kongen af Neapolis vide, at han tager mit Syrstendomme i Besiddelse.

Erkebiskoppen. Betænk din Alder og hvad en Carthaus er!

Syrsten. Mit Huus er falden, de unge Oranger træer ere omhugne med deres Blomster og Frugt, det var et stammelig Syn, om jeg gamle fortørrede Stamme stod allene tilbage. Min Smerte har endogsaa indviet mig allerede til en Carthaus. Memento mori.

Erkebiskoppen. Jeg besværer dig, betænk, hvad du er dit Land skyldig, og den haarde neapolitaniske Regjering!

Syrsten. Memento mori.

Erkebiskoppen. (omfavner ham) Min Broder, Min Broder!

